ISSN 1304-1029-0-4
9 771304 102905

ATOM LEVAN ÖZEL SAYI: 1 / 2 ARALIK 2011 PERŞEMBE / 3 TL.

BU DERGİNİN TÜM GELİRİ VAN DEPREMZEDELERİ İÇİN KULLANILACAKTIR!

LEVAN

FUCK
PERKER 2011

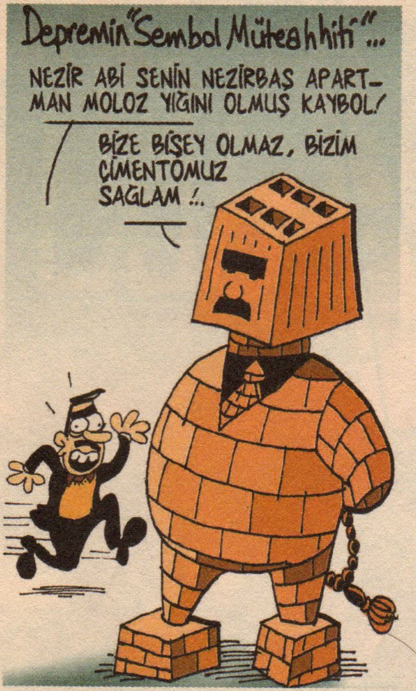
Depremin "Sembol Müteahhiti"...
NEZİR ABİ SENİN NEZİRBAŞ APARTMAN MOLOZ YIĞINI OLMUŞ KAYBOL!
BİZE BİŞEY OLMAZ, BİZİM ÇİMENTOMUZ SAĞLAM!..

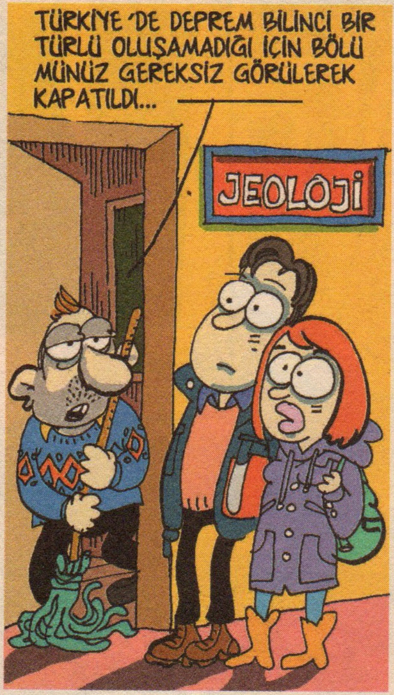
TÜRKİYE'DE DEPREM BİLİNCİ BİR TÜRLÜ OLUŞAMADIĞI İÇİN BÖLÜMÜNÜZ GEREKSİZ GÖRÜLEREK KAPATILDI...
JEOLOJİ

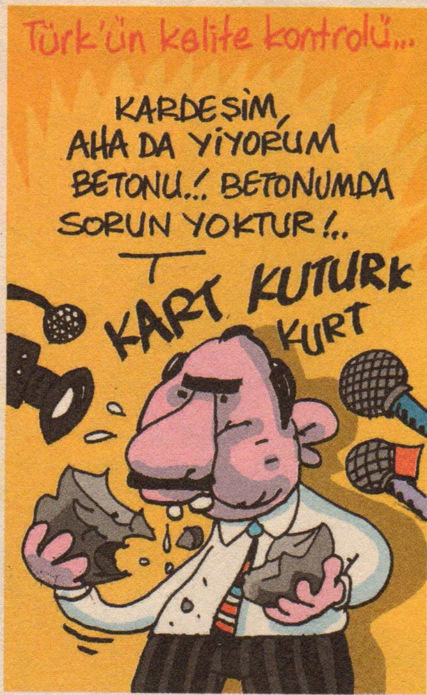
Türk'ün kalite kontrolü...
KARDEŞİM, AHA DA YİYORUM BETONU..! BETONUMDA SORUN YOKTUR!..
KART KUTURK KURT

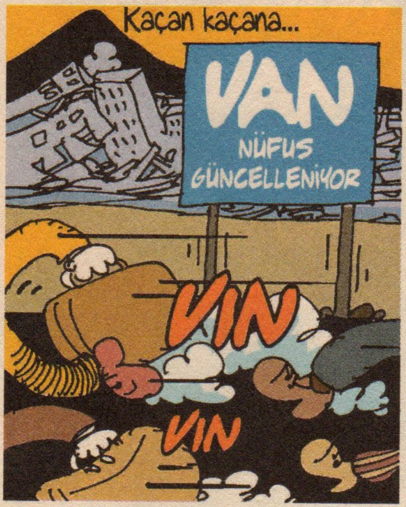
Kaçan kaçana...
VAN
NÜFUS GÜNCELLENİYOR
VIN
VIN

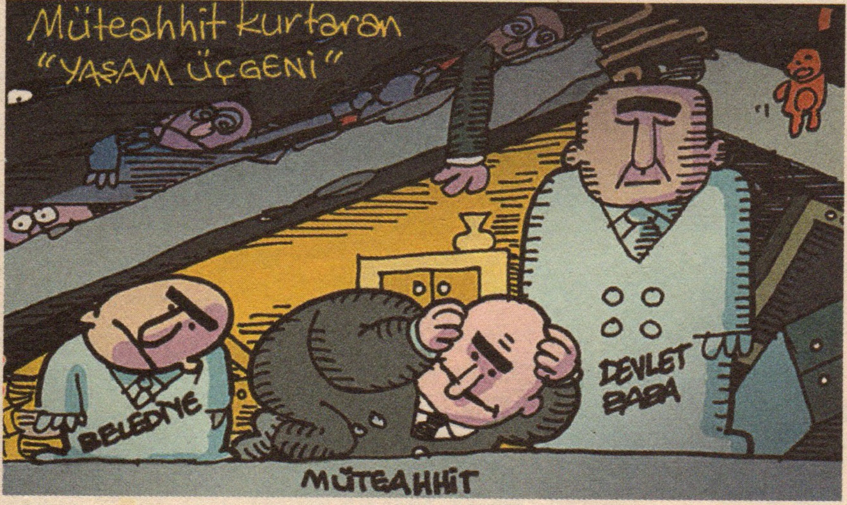
Müteahhit kurtaran "YAŞAM ÜÇGENİ"
BELEDİYE
DEVLET BABA
MÜTEAHHİT

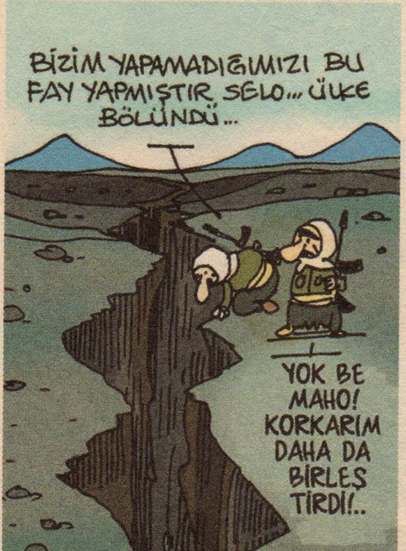
BİZİM YAPAMADIĞIMIZI BU FAY YAPMIŞTIR SELO... ÜLKE BÖLÜNDÜ...
YOK BE MAHO! KORKARIM DAHA DA BİRLEŞTİRDİ!..

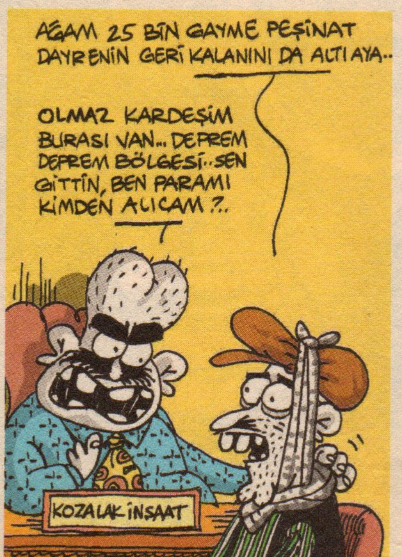
AĞAM 25 BİN GAYME PEŞİNAT DAYRENİN GERİ KALANINI DA ALTI AYA..
OLMAZ KARDEŞİM BURASI VAN... DEPREM DEPREM BÖLGESİ..SEN GİTTİN, BEN PARAMI KİMDEN ALICAM?..
KOZALAK İNŞAAT

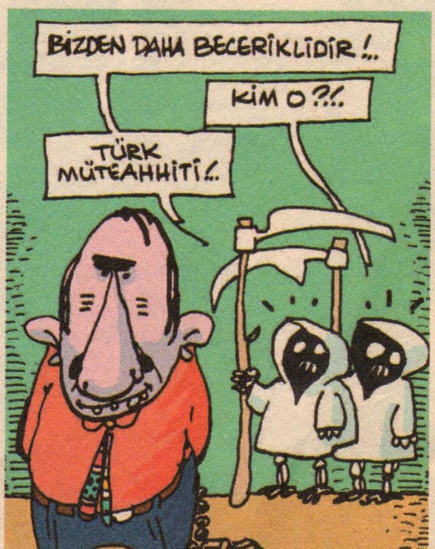
BİZDEN DAHA BECERİKLİDİR!..
KİM O?!..
TÜRK MÜTEAHHİTİ!..

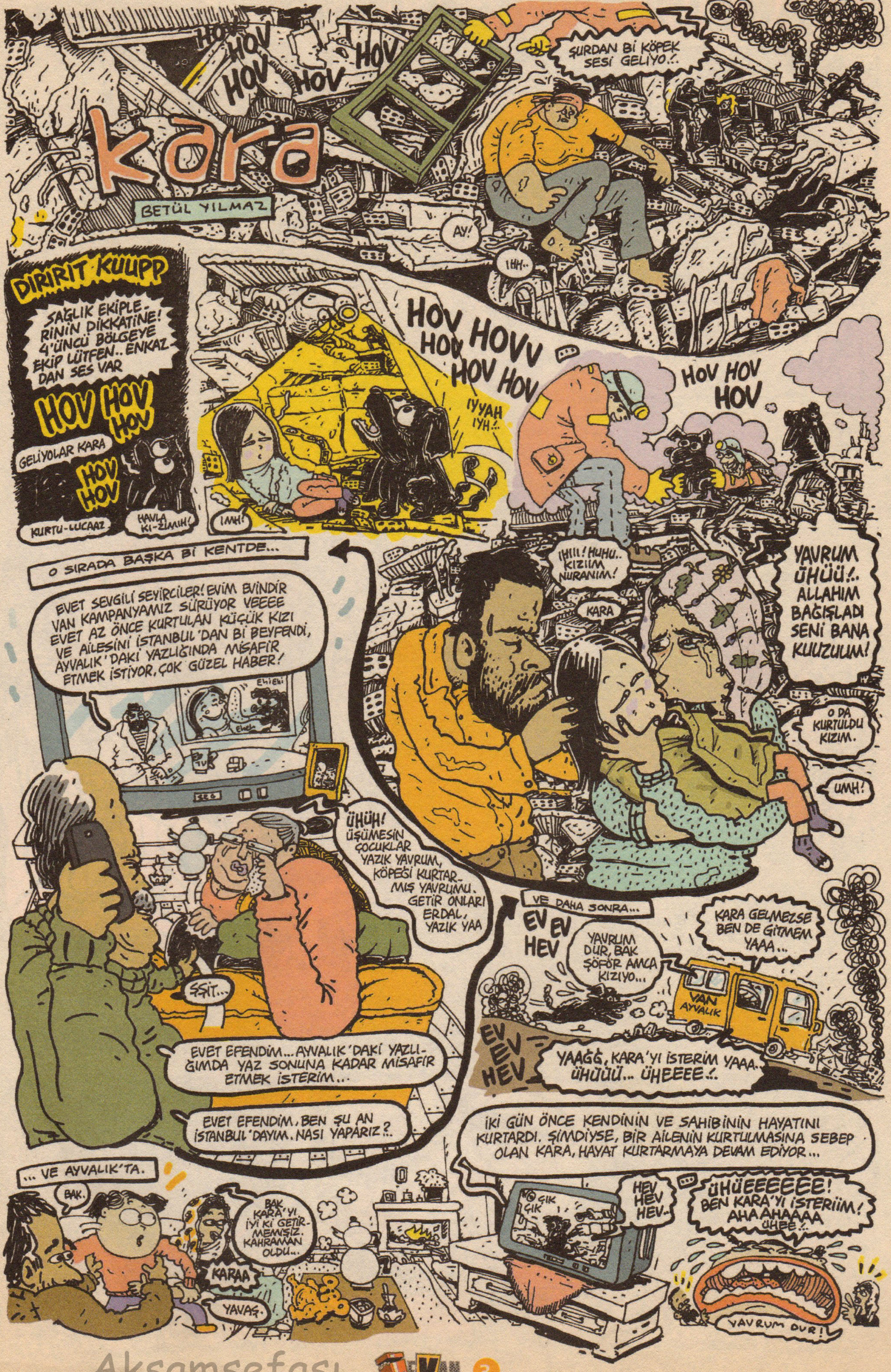
kara
BETÜL YILMAZ
HOV HOV HOV HOV HOV
ŞURDAN Bİ KÖPEK SESİ GELİYO..!..
AY!
IHH..
DIRIRIT KUUPP
SAĞLIK EKİPLERİNİN DİKKATİNE! 4'ÜNCÜ BÖLGEYE EKİP LÜTFEN.. ENKAZDAN SES VAR
HOV HOV HOV
GELİYOLAR KARA
HOV HOV
KURTU-LUCAAZ
HAVLA KI-ZIMIH!
IMH!
HOV HOVV HOV HOV HOV
IYYAH IYH..!..
HOV HOV HOV
O SIRADA BAŞKA Bİ KENTDE...
EVET SEVGİLİ SEYİRCİLER! EVİM EVİNDİR VAN KAMPANYAMIZ SÜRÜYOR VEEEE EVET AZ ÖNCE KURTULAN KÜÇÜK KIZI VE AİLESİNİ İSTANBUL'DAN Bİ BEYFENDİ, AYVALIK'DAKİ YAZLIĞINDA MİSAFİR ETMEK İSTİYOR. ÇOK GÜZEL HABER!
Ehi ehi
Ehek
TV
IHIII! HUHU.. KIZIIM NURANIM!
KARA
YAVRUM ÜHÜÜ!.. ALLAHIM BAĞIŞLADI SENİ BANA KUUZUUM!
O DA KURTULDU KIZIM.
UMH!
ÜHÜH! ÜŞÜMESİN ÇOCUKLAR YAZIK YAVRUM, KÖPEĞİ KURTARMIŞ YAVRUMU. GETİR ONLARI ERDAL, YAZIK YAA
ŞŞIT...
EVET EFENDİM... AYVALIK'DAKİ YAZLIĞIMDA YAZ SONUNA KADAR MİSAFİR ETMEK İSTERİM...
EVET EFENDİM. BEN ŞU AN İSTANBUL'DAYIM. NASI YAPARIZ?..
VE DAHA SONRA...
EV EV HEV
YAVRUM DUR, BAK ŞOFÖR AMCA KIZIYO...
KARA GELMEZSE BEN DE GİTMEM YAAA...
VAN AYVALIK
EV EV HEV
YAAĞĞ, KARA'YI İSTERİM YAAA. ÜHÜÜÜ... ÜHEEEE!..
İKİ GÜN ÖNCE KENDİNİN VE SAHİBİNİN HAYATINI KURTARDI. ŞİMDİYSE, BİR AİLENİN KURTULMASINA SEBEP OLAN KARA, HAYAT KURTARMAYA DEVAM EDİYOR...
... VE AYVALIK'TA.
BAK.
BAK KARA'YI İYİ Kİ GETİRMEMİŞİZ. KAHRAMAN OLDU...
KARAA
YAVAŞ.
ÇIK ÇIK
HEV HEV HEV..
ÜHÜEEEEEEE! BEN KARA'YI İSTERİİM! AHAAHAAAA ÜHEE!..
YAVRUM DUR!

İSTANBUL DEPREMİ

BAHADIR BOYSAL

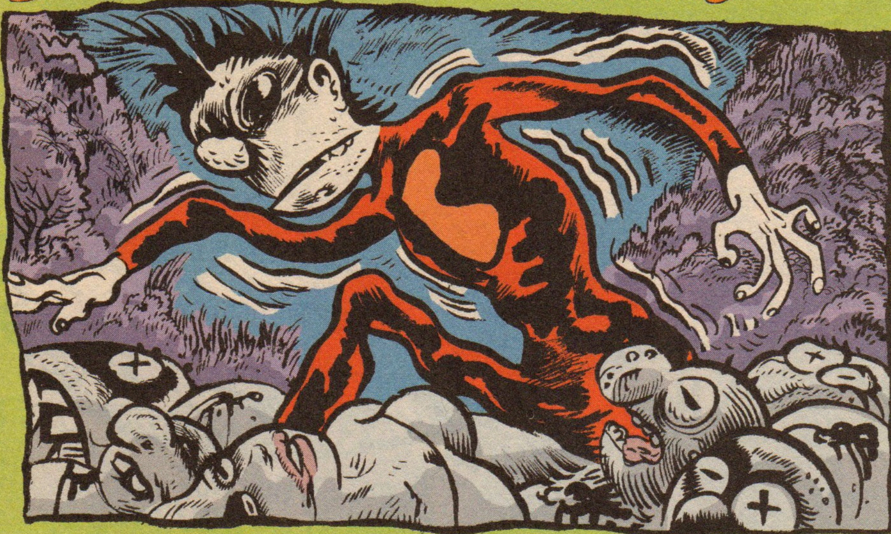

Arnavutköy koruluğunda Sızıp Ne Kadar Uyumuşum Bilmiyorum. Hem Üstelik Buraya Nasıl, Hangi Alemden Gelmiştim?... Dehşet Bir Korkuyla Uyanmıştım Zaten... Bir Felaket Olduğundan Katiyetle Emindim. Ne Kadar Bi Süre Geçti... Onuda Hatırlamıyorum. Arnavutköy'ün Arkasındaki Bu Büyük Koruluğa Kadar Gelmiştim.Galiba En Sessiz Yeri Aradım Ve Buraya Geldim... Yıkılmamış Ama Terkedilmiş İki Konak Arasından Akıp Giden Saçmasapan Bir Yılan Gördüm... Üstüne Üstlük Bide Anılarımıda Sürükleyip Götürüyor... Kehkeşan Cüsseli,Siyah Derili Yıldız Pullu Yılan.. Annemi Boğazını Sarılıp öldüren Yılan... Evimizin Sahibi,Düşüncelerimizin Efendisi. Anılarımı Sormadan Sürüklüyen Yılan, Çocukluğumun Yolculukları, Göçler, Bozkır Geceleri... Çadırcılar.. Bedesten... Sürükyeyip Az ötedeki Kör Kuyuya Götürüyor... Bu Akış, Bir Hayalet Gemi Olan Beni Tamamen Uyandırıyor! Böylelikli üç Beş Saat önceki Büyük Yıkılış Geliyor Aklıma; Ve Reina... Ortaköy'den Arnavutköy'e Gelirken En Şaahane Ve Daimi Sosyete Mekan... Sanki Bütün Şehir Çok cayip Bir Kıyafetle Orda İdi. Don Gömlekle Fırlamış İnsanların Kapı önünde Giyiyndiklerini Görüyorum... Ekseriyası Yarı Çıplaktı... Demekki Bu Büyük İstanbul Depreminden Korkmamışlar. Demekki Tam Da Orda Mahşeri Eğlenirken Bu Deprem Olmuş, Paramparça Yıkılmış Ortalık. Ve Şimdi Son Bir Kere Güneş Doğsun...Gecenin Velevki Uykusuz Da Olsa Eli Eteği Çekilsin... Ama Ortalıkta Hala Bu Konuda Konuşanlar, Bağırıp Çağırıp Çığlık Atanlar Var... Bugün, Herhangi Bir Şey Söyleme Günüde Değil... "Görevimizi Yapıyoruz" Dedi Bir Badigrt. Oysa Ki Ben Herzaman Görevimi Yaptım. Hele Ki Bana Benimle İlgili Bir Takım Şeler Söyleme Hakkını Kendinde Bulan İnsanların Söyledikleri Vardı... Onlar Böyle Konuşmaya Devam Ediyorlarsa Artık Beni Düşmanları Olarak Görsünler. Deprem De Oldu... Artık Benden Nefret Etsinler...Bu Benim İçin Hediyesidir! Demek ki Gördükleri Yerde Bana Selam Vermeyecekler... AllahTan Keşke Başke Birşey Dilesem Diye Düşündüm O An.İnsanlar Kendi Hakiki Yüzlerini Alsınlar... Şehir Hayaletlerden Kurtulsun... Ve Sonra Ay... Çifte Minarenin üstüsde Yine Aynı Sakin Gülüşle Gösterdi Kendini... Tam Da Aynı Yerinde, Kavak Ağaçlarına Sırmalarını Giydirmiş Bi Şekilde Bana Gülümseyerek Bakıyordu... Vücudum.. Zelzele Korkusundan Şişmiş, Yarı Baygın Çıkıyorum Koruluktan... ölülerin Arasından Geçiyorum... ölüler İnliyor... Zaten Normalde, Hepimiz Büyük Ve Muazzam Bir Kadavranın Üzerinde Gezinen Kurtlar Olduğumuz Halde... Hayat Mütemadiyen ölümün Zaferini Teganni Ediyor.. Ve Toprak... ölüleri Kucağından Fırlatan Toprak... Ayakkabılarımı Da Çıkardım... Yürüyorum İşte Yalınayak.

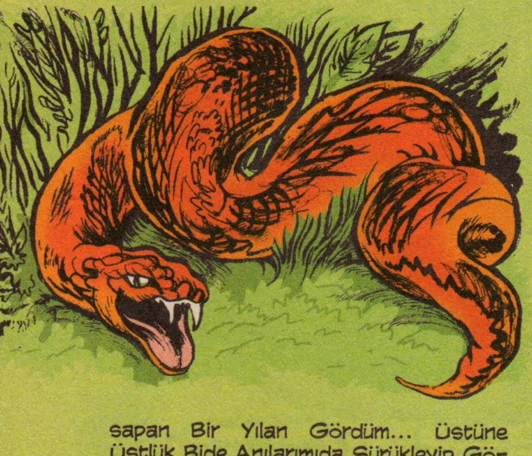

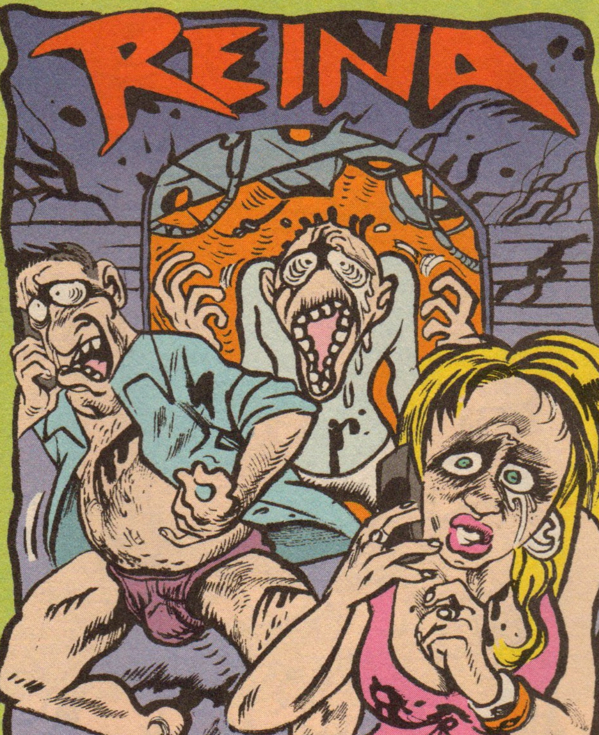

Dipnot= Ali Taran'a Bil Mukabele İle

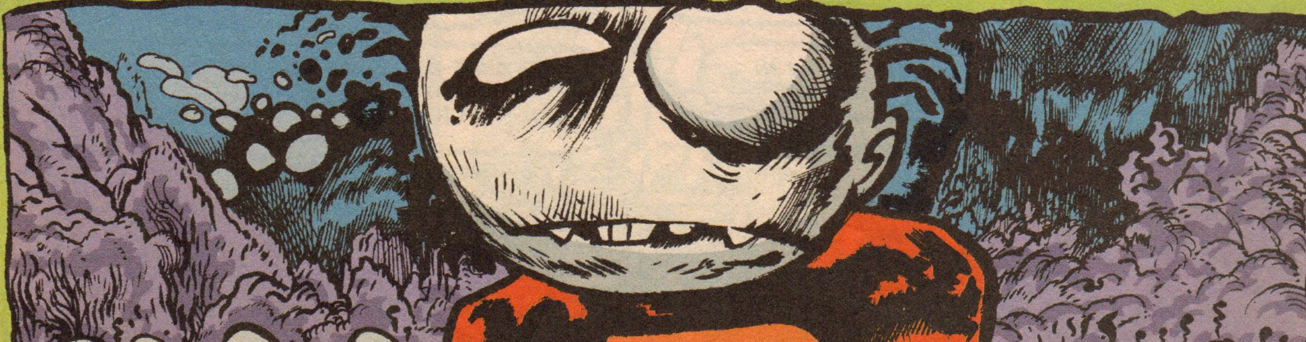

Çarşı bütün acılara karşı!

İnsan, çoğu zaman kendinde saklı olanı bilmez. Büyük bir felaket anında, tavan arasında unutulmuş yorgun bir sandıktan çıkan, çocukluğumuzun sindiği eski oyuncaklar gibi, üstünü örttüğümüz insani duygular da ortaya çıkar. Toprağın yüzyıllardır içine çektiği sesler, ritimler bir anda, ortalığa saçılır. Ve insan dünyaya gelişinin ilk günü gibi çırılçıplak kalır bu sesin karşısında. Bizler, kendi dünyamızın güneşli sınırlarını, başkalarının acısını duyduğumuz yerde yeniden gözden geçiriyoruz; biliyoruz: "İnsanın acısını insan alır" (Şükrü Erbaş).

Toprağın pek çok hüneri insanda da var, kimi zaman alçak gönüllü, kimi zaman çığlık atan, kimi zaman da içinde nice cevherler saklayan insandan umut kesilmeyeceğine inanıyoruz. İnsanlık tarihi bize pek çok sıkıntılı aşamada, dar geçitte bu umudun güzel örneklerini taşımıştır. Bir başkasının varlığını hissetmek, bir başkasının sizin kederinize komşu olduğunu görmek çoğaltır insanı. Hazinelerin harabelerin olduğu yerde aranması boşuna değildir. Bir deprem enkazından çıkartılmış taş aynadan kim bilir hangi yüzler, hangi mırıldanışlar geçmiştir. Görmeyi bilenler için her ayrıntıda bir insanlık dersi bulunabilir.

Büyük felaketler karşısında bu inancımız daha bir tazeleniyor. Yoksulla zengini, üst katta oturanla alt katta oturanı, hastalıkla boğuşanla, sağlıklı olanı bir anda eşitliyor büyük felaketler. Ölümün karşısında yeni doğan bebekle, son nefesini vermeye hazırlanan bir hastanın aynı dar Alana sıkıştığını depremi yaşayanlar yakından hissetmiş olmalıdır. Geride kalanlar, gidenlerin bıraktığı boşluğu önce sessizlikle, şaşkınlıkla, sonra vicdanlarıyla, merhametleriyle doldurmaya çalışır. Geride kalanlar, eksilmemek için ellerinden geleninin fazlasını yapmaya zorunludur. Verecek hiçbir şeyi bulunmayanın, mutlaka yapacağı şeyler vardır. Bir ortak sese, ortak tezahürata sesiyle eklenebilmesi de değerlidir, çünkü insani değerlidir.

Yağmur, kar demeden futbol tribünlerini dolduran, bir sevincin peşinde tek yürek olan bizler, aynı gökyüzü altında ıslandığımız, geceleri aynı yıldıza baktığımız insanların acıları karşısında da tek yürek olmayı insani bir sorumluluk bilmekteyiz. Başkalarının acısı bize ve duygularımıza tarih önünde kendimizi, içimizde saklı tuttuklarımızı ifade etmek için bir şans veriyor. Ve böylece insana dair duyarlılığımızın sınırlarını yine başka insanlardan hareketle ölçmüş oluyoruz. Yaşadığımız çağ insanın insana yabancılaştığı, kapısını kapattığı, toplumun yerine bireyi öne fırlattığı bir çağ. Bu çağın katılığını, şiddetini bir nebze olsun kenara çekmek isteyenler, insanlığın uğradığı felaketler karşısında susma hakkına sahip değillerdir. Çernobil faciasından, HES'lere, Bergama Köylülerinin dramından siyanür akan Kütahya'nın pınarlarına; Van'dan Silvan'a kadar nerede bir insanlık dramı varsa, yüreği ve vicdanı olan kendi imkânları ölçüsünde orada bulunmak durumundadır. Tribün, boynunda ve başının üstünde taşıdığı sembolik giysileri ucu yakılmış bir dost mektubu niyetiyle sahaya indirmiştir. Aslolan insandır, insanın olmadığı yerde yemyeşil sahaların çorak bir bataklıktan farkı kalmaz. çArşı, bir arada, omuz omuza bulunmayı, gerektiği zaman, öne atılarak insanlık için bir imkâna çevirmekten geri durmayacaktır. Bir arada yaşayabilme kültürüne fayda sağlayacak her türlü girişimin yanında olduk, olmaya da devam edeceğiz. Bu memlekette son on yıldır en çok telaffuz edilen kavramlardan biri 'öteki'; biz biliyoruz ki öteki olmadan var olamayız ve bir bakıma öteki biziz. Biz olma duygusu, sıkıntıların önünde insana güç veriyor. İnsanlığımızın nereye kadar uzanabileceğini ölçme şansı tanıyor. Hepimiz Vanlıyız bu yüzden.

NEŞİ YOLLUYORUM
SANA DAYAN
BİZ VARIZ

Tribün, dışarıda birileri soğuğa direnmeye çalışırken kendi sıcaklığından soyunup, dışarıdakilerle hemhal olmak istemiştir. Biliyoruz ki bunlar yeterli değil, fakat domino taşlarının birbirinin üzerine devrilmesi gibi kitleleri harekete geçirebileceği düşüncesi de dikkate alınmalıdır. Her insan küçük bir toplumdur; bir insanı bile gözden çıkaracak lüksü yoktur hiçbir toplumun. Van'dan bize ulaşan çığlığın içinde yakın zamanda tecrübe ettiğimiz 17 Ağustos 1999'da, 03:02'de gerçekleşen, Kocaeli/Gölcük merkezli depremde yitirdiğimiz binlerce insanın da çığlığı var. İçtiğimiz su, soluduğumuz hava gibi insanın acısı da aynı olunca paylaşmak yabani kalmamalı insana. Bazen hiçbir şey yapmamak da bir suçtur. İnsan sorumluluk sahibidir. Bunu bir ciddiyet, disiplin anlamında söylemiyoruz. Var oluşunu ortaya koyabilmesi için başka insanların varlığına katkıda bulunmaya çalışmalıdır insan. Yoksa akıl ve iradenin bize devredilmiş olmasının bir manası yok.

çArşı'nın tribünde tutturduğu sesin içinde Pir Sultan'ın, Dadaloğlu'nun, Mahzuni'nin, Bergama köylülerinin, Kâzım Koyuncu'nun sesi vardır. çArşı'nın avazının içinde bu topraklarda gadre uğramış, sesi kesilmiş, mağdur edilmiş insanların, toplumların sesi var olmaya devam edecektir. Kaz Dağlarında devrilen bir ağaçtan, sirke hapsedilmiş yunuslara, zehirli etlerle katledilen köpeklere kadar bütün canlıların yaşamsal hakları vardır ve güçlünün değil de haklının yanında olmayı şiar edinmiş isek kimsenin hakkına halel gelmesine rızamız olamaz. çArşı, haksızlığa rıza gösterenin zulme ortak olduğunu düşünür. Ve düşündüğünü, hiçbir engele boyun eğmeden yüksek sesle anons eder.

99' Ağustos'unda yaşanan o büyük depremde alt-üst olan şey sadece binalar değildi. Biz sadece böğrü yarılmış toprağı görmedik. O yarıktan içeri aklımızı soktuğumuzda bir doğal afet karsısında toplumsal örgütlülüğümüzün olmadığını, depremi, ayakta uyuyarak karşıladığımızı, hantal devlet yapısının depremzedelerin mağduriyetine melhem olmakta ne denli uzak kaldığını da gördük. Bu bir çeşit yakalanmaydı. Kendi çaresizliğimize yakalanmak. Dünya bize kapılarını kapatmış ve biz dışarısını 'içerisi' olarak kabul etmek durumunda bırakılmıştık. Bu, insanın kaderi olamaz. İnsan bir demiri işler gibi kendi geleceğini biçimlendirebilir. Belki düne sözümüz geçmeyebilir, fakat bugün geç değildir, geleceği şekillendirecek olan da bugündür. Her zaman yeniden başlamak için bir şans vardır; doğa bu şansı bize durmadan veriyor, bize kendi geleceğimizi hatırlatıyor. Dikkatinizi, aklınızı insandan yana olan değerlerde toplayın diyor. İşte çArşı'nın yaptığı da budur. Dikkati ve aklı duyguyla işleyerek, insani değerler, insan onuru için sahaya sürmek. İzmit depreminin ardından, aslen Kütahyalı olan fakat uzun yıllardır İzmit'te ikâmet eden Ruşen Hakkı (1936- 2010) 2Yırtılan Gece' adlı şiirini şöyle bitirecektir:

"Gece yırtıldı / korkuyu gördüm / savruldum oradan oraya / ve inanılmaz bir aşkla sarıldım / kırk yıllık karıma!"

çArşı, gördüğünü göstermekten, duyduğunu duyurmaktan bugüne dek sakınmadı, bugünden sonra da sakınmayacaktır. Hiçbirimiz bir çocuğun içini ısıtmaya yetemeyecek kadar azalmış olamayız. Her kavram zıttıyla vardır; iyinin olmadığı yerde kötüden, doğrunun olmadığı yerde eğriden söz açamayız. Boynumuza taktığımız atkılar rengini bu diyalektikten alır. Gerçekle hayal gibi. Biri diğerinin sağlamasını alır ve onu tamamlar. Denizler soğuktan donarak ölürken boynumuza taktığımız o atkıların bir gerçekliği olacaksa , o atkılara ihtiyaç duyulan boyunlarda olacaktır. Orada renkler yoktur artık. Orada bir dostun omzuna elimizi atar gibi boynumuzun insanlık borcu vardır.

İnsanın içinde iyice oturmamış, yerleşmemiş duygular - tıpkı bir depremde yerkabuğunun oturmamış yerlerinin yerine oturması gibi- gündelik hayatın önümüze koyduğu bazı sarsıcı olaylar karşısında yerini bulur. İnsan kararlı bir hal alır böylece. Dışarıdan gördüğümüz her türlü şiddet bizi içimizdeki bazı duygularla hesaplaşmaya götürür. Böyle böyle kendimizi de tanımış oluruz. Nasıl ki ağrı, bulunduğu bölgeyi bize yeniden hatırlatıyorsa öyle. Biz de nerde olursak olalım, muhakkak insanlık için bir imkâna sahibizdir. Bu imkânla sınanırız. Sadece kendimize ait olmadığımızı, başkalarıyla, kan bağımız olmasa da insanlık bağımızın olduğunu anlarız. Bu iyidir. İnsandaki iyiliğin dışarıya çıkmasına vesile olur.

Depremin olduğu her yerde bir koşuşturma, bir çaresizlik, kaygı ve güvensizlik de ortaya çıkar. Bu, içten dışa doğru bir sarsılma gibidir. Burada, gerçek bir kiracı olduğumuz, henüz gerçek anlamda yerleşik hayata geçmediğimizin bize fısıldanan derin bilgisidir. İnsan bütün önemli kararlarında çoğu zaman tek başınadır. Dünyaya gelirken ve dünyadan ayrılırken de yalın ve yalnızdır. Bu bir çeşit yetimlik duygusu gibi kimi zaman yayılır insanın içine. Kopartılmış ve yalnız bırakılmış olmak. Ne yapacaktır insan. İlle de kendi ikizini bulmak durumunda değildir, kendisine ihtiyacı olan birini bulması yeterlidir. Deprem zamanları, insanların bu arayışına da cevap verir. Bir işe yaramak, bir sıkıntıya yetişmek. Böyle böyle bizde saklı olan duyguları, kederleri güneşe çıkartabiliyoruz. çArşı'nın yaptığı tek bir vücut halinde saklı tuttukları duyguları ortaya koymaktır. Başkalarının iyiliğini istemenin erdemli bir girişim olduğuna inanmaktır. Bunun somut bir karşılığı beklenmez, zaten karşılığı beklenerek iyilik adına yapılan her türlü iş insan için küçük bir felaketten başka bir şey değildir. İnsan, her zaman kendi felaketini kendi elleriyle taşımıyor, bazen kendi dışındaki doğa güçleri öne çıkıyor ve insana karşı sert biçimde söz alıyor. Sürekli bir diyalog halindeyiz doğayla, sürekli bir atışma hali. Bazen açıktan bazen de gizli. Bu hep sürüyor, sürecek. Hak etmeden, izin almadan kopardıklarımızı, doğa bizden geri istiyor. İstemiyor, sormadan gelip alıyor. Buna karşı duyarlı olmak zorundayız. Doğanın da tıpkı insanlar gibi yas tutabileceğini düşünmeliyiz. Sel felaketlerinde bizi sürükleyenin toprağın gözyaşları olmadığını kim söyleyebilir?

Felaketten nemalanan ve zengin olmaya çalışan kimi sefillere verilebilecek en erdemli cevabı Japon doktor Atsushi Miyazaki hayatıyla vermiştir.Ve bize: "Milletlerin gelenekleri başka başkadır, fakat iyilik her yerde birdir "(H.Heine) özdeyişini yeniden hatırlattı. Miyazaki sadece bu toprakların bir evladı olarak aramızda kalmadı; kardeşliğin önsözü gibi uzak diyarlardan bize uzandı. Ve bu önsöz okunmadan bu acı kitaba başlanamayacağını düşünüyoruz. Enkaz altından çıkartılan ve bir sure sonra aramızdan ayrılan Yunus'un gözlerindeki su katılmamış keder bizim de kederimizdir. Her ölünün, dışarıdan bakınca fark edemediğimiz bizimle kesişen, bize benzeyen birçok cephesi olduğunu düşünüyorum. Hayat bize düşünme gücünü bahşetmişse, bu gücü başkalarının yararına kullanabilmekten çekinmemeliyiz. İnanıyoruz ki içimizin ışıkları açık kaldıkça insanlık sağlam ve kararlı adımlarla yürüyebileceği bir saha bulmakta gecikmeyecektir. Yeter ki insan insana gecikmesin.

çArşı

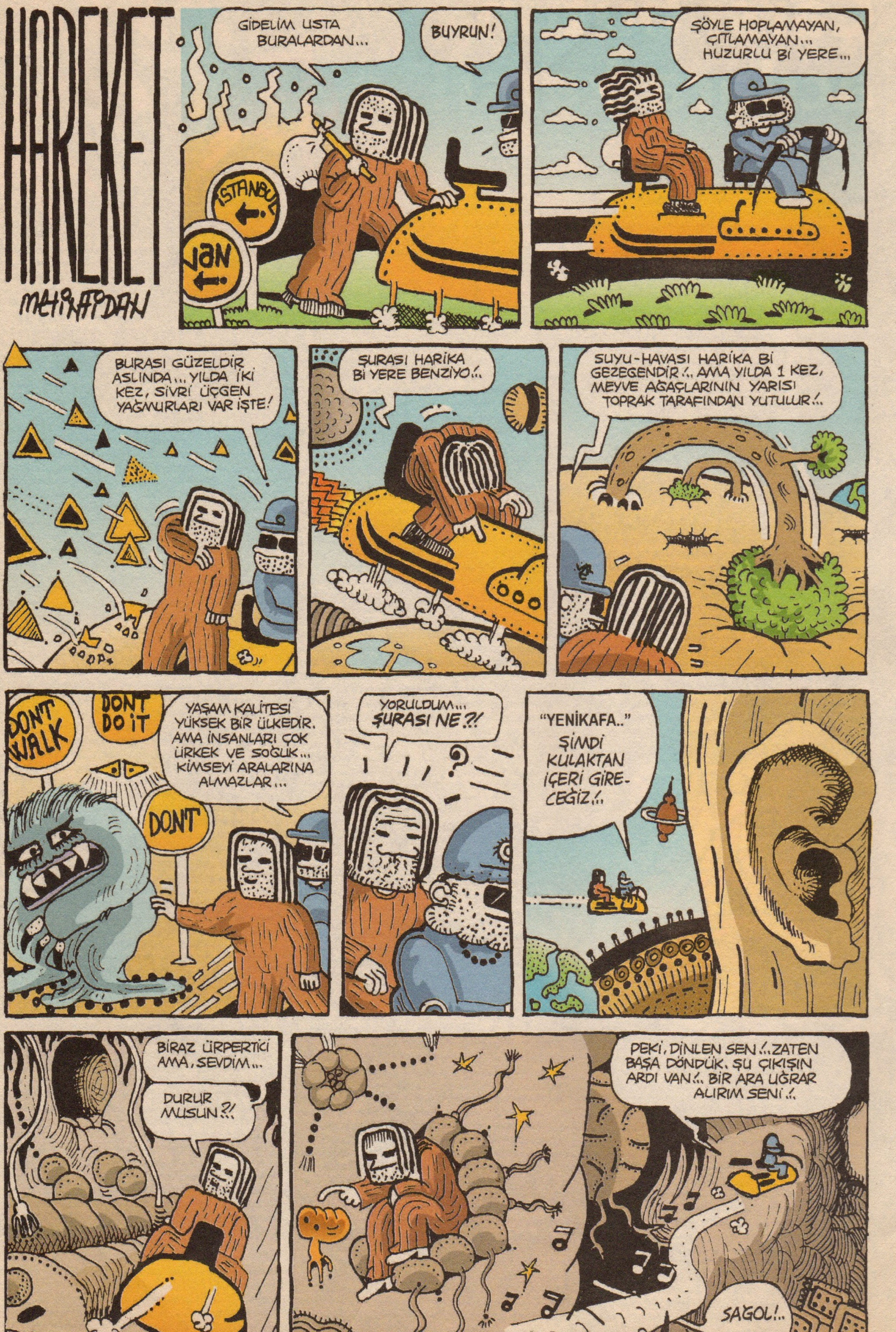
HAREKET
METİN AYDAN
GİDELİM USTA BURALARDAN...
BUYRUN!
İSTANBUL
VAN
ŞÖYLE HOPLAMAYAN, ÇITLAMAYAN... HUZURLU Bİ YERE...
BURASI GÜZELDİR ASLINDA... YILDA İKİ KEZ, SİVRİ ÜÇGEN YAĞMURLARI VAR İŞTE!
ŞURASI HARİKA Bİ YERE BENZİYO!..
SUYU-HAVASI HARİKA Bİ GEZEGENDİR!.. AMA YILDA 1 KEZ, MEYVE AĞAÇLARININ YARISI TOPRAK TARAFINDAN YUTULUR!..
DON'T WALK
DON'T DO IT
DON'T
YAŞAM KALİTESİ YÜKSEK BİR ÜLKEDİR. AMA İNSANLARI ÇOK ÜRKEK VE SOĞUK... KİMSEYİ ARALARINA ALMAZLAR...
YORULDUM... ŞURASI NE?!
?
"YENİKAFA.." ŞİMDİ KULAKTAN İÇERİ GİRECEĞİZ!..
BİRAZ ÜRPERTİCİ AMA, SEVDİM...
DURUR MUSUN?!
PEKİ, DİNLEN SEN!.. ZATEN BAŞA DÖNDÜK, ŞU ÇIKIŞIN ARDI VAN!.. BİR ARA UĞRAR ALIRIM SENİ!..
SAĞOL!..
SON

Gayrisafî Millî Hâfıza

Mesud Ata

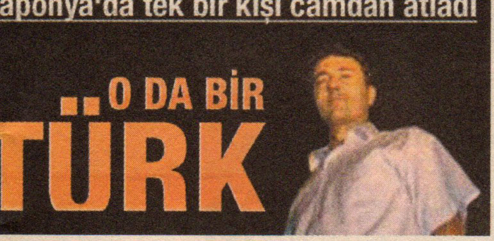

aponya'da tek bir kişi camdan atladı

..O DA BİR TÜRK

"Japonya'daki depremi yaşayan Türklerden Selimhan Kılıç, sarsıntı başlayınca kendini camdan dışarı attığını söyledi. Kılıç, 'Biraz sakinleşince eve girdim. İkinci sarsıntıda da yine camdan atladım' dedi." [11 Mart 2011, Gazetelerden]

Seda Sayan'ın Kıvırcık'ıyla 'Oradaydım'!

Bingöl depremi sonrası Telekom'un gazetecilere ayırdığı basın çadırında haber yazıyoruz. AKP iktidarının yeşillenmeye başladığı zamanlar… Başbakan Erdoğan'a hayranlığıyla tanınan antikacı Nil Demirkazık girdi içeri. O günlerde ana haber bültenlerini, manşetleri hangi mesele işgal ediyorsa soluğu orada alıyordu Demirkazık. Tabi jet hızıyla Bingöl'e gelmiş ve hemen buluvermişti bağımlısı olduğu medya mensuplarını. Yardım yapacağını, kendisiyle gazetecilerin gelmesini istediğini söyledi. Biz bir kamyon erzakla geldi diye düşünürken elinde küçücük bir çocuk bezi kolisiyle koşturdu peşinden muhabirleri…

Sabah Sabah Seda Sayan'ın maskotu olan kıvırcık Mülayim de deprem sonrası bir kamyonla Bingöl'deydi. Seda ablası programın sponsorları ne verdiyse yollamıştı deprem bölgesine. Mikserler, mutfak robotları, ketıllar, epilatörler… Yardıma ihtiyacı olan aile sordu bana kıvırcık; birkaç gün öncesinde yaşadığı trajediyi haber yaptığım ailenin yanına götürdüm ben de… Günler sonra bulabildikleri çadırı bir çocuk parkına kurmuş yoksul bir aileydi. Kısa bir konuşmanın ardından kamera çalışmaya başladı, mülayim efendi felaketi anlatıyor Seda ablasına, kamyondan eşya bakınıyorlar aileye verilecek… Çıkarıp elektrik süpürgesi ve tost makinesi verdiler çadırda yaşayan aileye! Şov devam ederken elektriksiz, halısız, çadır içine karton sermiş aile üyeleri ellerinde süpürge makinesinin borusuyla şaşkın şakın kalıvermişti…

Geç Kalan Şöhret

Düzce depreminin ardından "Deprem Dede" olarak ün yapan Prof. Dr. Ahmet Mete Işıkara yılın seksi erkeği ilan edilmiş ve akıllara bu isimle kazınmıştı. Ancak Işıkara "60'ımdan sonra geldi. Bir boka yaramıyor" diyerek geç gelen seksi şöhretten yakınıyordu…

"Depremle yaşamayı öğrenmek" tabirini de literatüre sokan Bay Deprem, o şöhretin sarhoşluğundan mıdır bilemiyorum şöyle bir açıklamayla da bilim tarihine adını yazdırmıştı: "2010 ile 2014 yılları arasında Marmara depreminin olma olasılığı yüksek. Olmama olasılığı da söz konusu…"

lın adamı

ştık

Tatbikat Depremleri

_ Polis ekibinin megafonundan "Deprem olacak herkes dışarı çıksın" anonsu üzerine aileler çoluk çocuğuyla don gömlek sokağa fırlıyor. Polisler tatbikat olduğunu öğrenen halktan linç edilmeden kaçıyor... Bir gün sonra yine "deprem olacak" söylentisi üzerine Kocaeli'de bir kadın kalp krizi geçirerek hayatını kaybediyor.[27 Haziran 2000]

_ Balıkesir'de bir deprem tatbikatı… Vali Utku Acun, tatbikatın senaryosu gereği İçişleri Bakanlığını arayıp "Müsteşarım 7.0 şiddetinde deprem var!" diyor. Konuşmaya şahit olan bakanlık personeli panik yapıp yakınlarına bildiriyor. Kulaktan kulağa hızlıca yayılan haberle işler çığrından çıkıyor. Emniyet Genel Müdürü hemen geçmiş olsun açıklaması yaparken Kandilli Rasathanesi'nin telefonları kilitleniyor. [2 Ekim 2002]

_ Şaka gibi tatbikatlardan bir tanesi de yakın bir tarihte Ankara'da oluyor. Bir ilköğretim okulunda deprem tatbikatı sırasında dışarıya çıkmak isteyen öğrencilerden biri düşüyor. Bu öğrenciye takılan 15 öğrenci de üst üste düşerek zincirleme kaza geçiriyor. [1 Mart 2011]

Genelev parasıyla cami inşaatı

İzmit'te 17 Ağustos Depremi'nde ağır hasar gördüğü için ibadete kapatılan Fevziye Camii'nin yeniden inşası bir kuruluş şarkıcı Mustafa Keser'le anlaşıyor. Bunu duyan müftünün tepesi atıyor, ''İbadet edilen cami veya mescit helal parayla yapılmalı. Dinen, örf ve adetlerimize göre bir konserin parasının cami yapımında kullanılması caiz değildir'' diye karşı çıkıyor…

Olayın ardından Prof. Dr. Hüseyin Hatemi "Ahmet Özhan ilahiler okuyorsa, ya da Beethoven konseri veriliyorsa, konsere gelenler de paranın böyle bir amaca tahsis edileceğini bilmesi şartıyla, cami yaptırılabilir." diye görüş bildirirken Zekeriya Beyaz bombayı patlatıyor: "Genelev kazancıyla da cami yaptırılabilir."

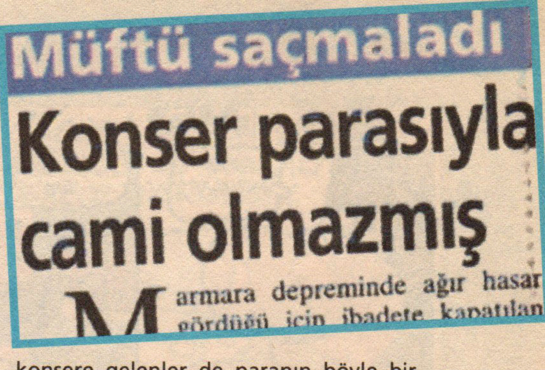

Müftü saçmaladı

Konser parasıyla cami olmazmış

Marmara depreminde ağır hasar gördüğü için ibadete kapatılan

Millî Hâfıza Tarihte Bugün

26 Ekim 2011:

"Bundan sonraki artçı sarsıntılarda, ağır ve orta hasar olmayan vatandaşların evlerini kullanmada herhangi bir sorun yok. Vatandaşların artık normal hayata dönmesini istiyoruz. Evlerini kullanmasını istiyoruz." [Van Valisi Münir Karaloğlu]

27 Ekim 2011:

"Toplanan deprem vergileri sağlık, eğitim, duble yollar gibi 74 milyonun ihtiyacını karşılamak için kullanıldı." [Maliye Bakanı Mehmet Şimşek]

29 Ekim 2011:

"Bugün itibariyle diyebilirim ki; deprem açısında en güvenilir Van ve Erciş'tir. Çünkü buradaki fay kırılmış ve enerjisini boşaltmıştır. " [Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar]

29 Ekim 2011:

"Hangi ülkeler hemen aradı, yardım gönderme teklifinde bulundu, elimizde listeler var. Tabii öncelikle kendi potansiyelimizi görmek amacıyla arama kurtarma yardım ekipleri bekletildi." [Başbakan Yardımcısı Beşir Atalay]

29 Ekim 2011:

"Oooo koskocaman sarayda oturuyorsunuz hiç gel dediğiniz yok…"

"Sayın başkanım biz de buraya çadır kuralım, bir mekan tutalım mı ha ehezehe…"

[İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin deprem bölgesinde]

10 Kasım 2011:

Van'da 5.6 büyüklüğünde ikinci bir deprem oldu. "Oturulabilir" raporu verilen otel yıkıldı. Gazeteciler ve Japon kurtarma ekibi enkaz altında kaldı. Bakan Bayraktar'ı dinlemeyen Vanlılar bugün hayatta.

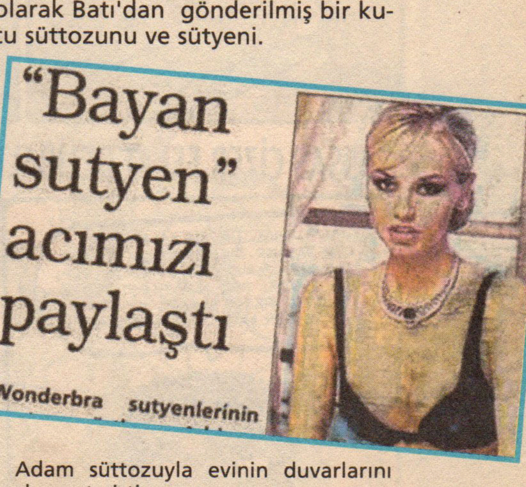

"Bayan sutyen" acımızı paylaştı

Wonderbra sutyenlerinin

"Varto depremini düşün, yardım olarak Batı'dan gönderilmiş bir kutu süttozunu ve sütyeni.

Adam süttozuyla evinin duvarlarını badana etmişti,

Karısıysa saklamıştı ne olduğunu bilmediği sütyeni,

Kulaklık olarak kullanmayı düşünüyordu onu kışın (…)"

[Cemal Süreya / Afyon Garındaki]

ÖRDEK BOB

van depreminin yaralarını sarıyor... **felat delibalta**

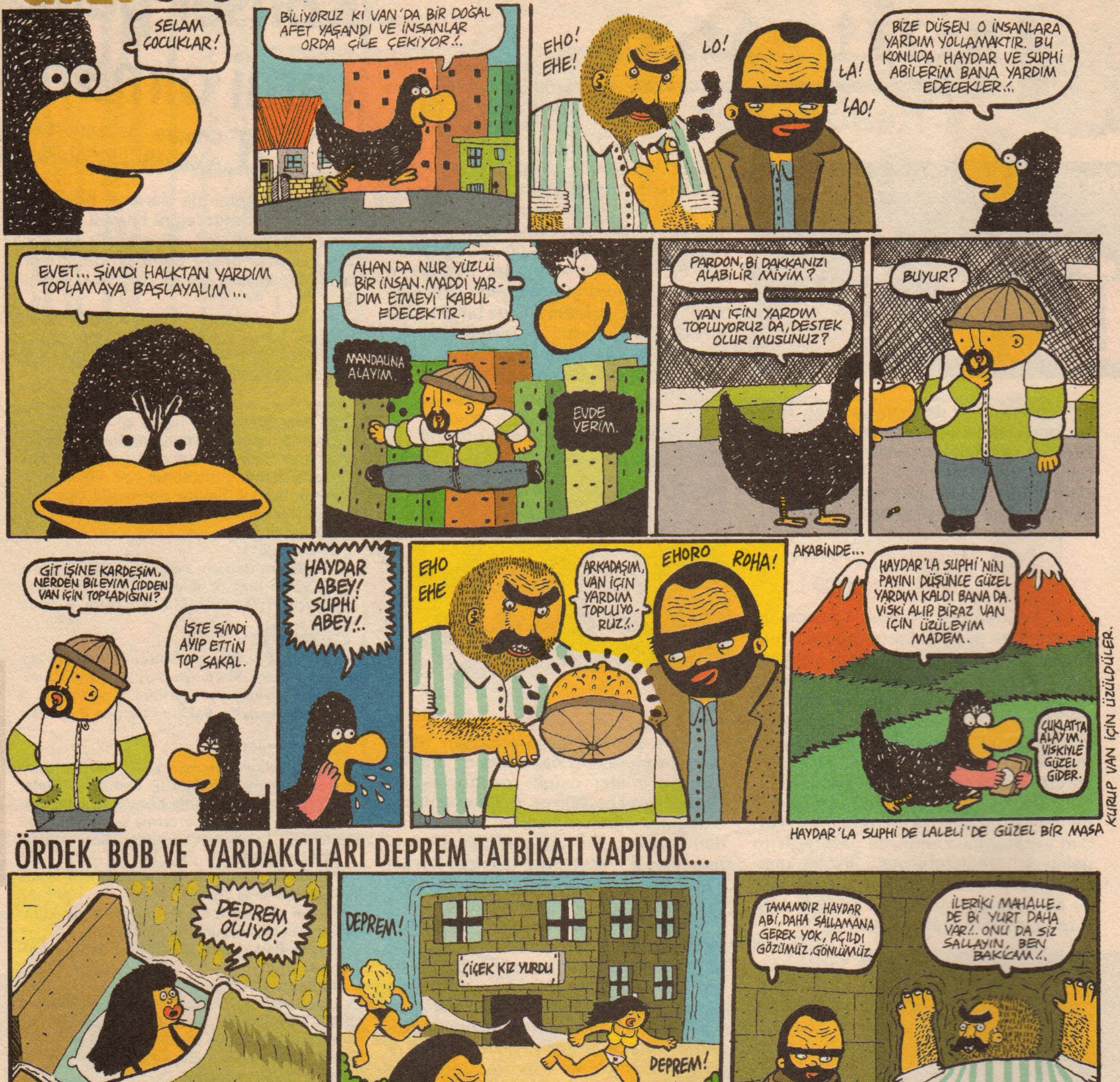
SELAM ÇOCUKLAR!
BİLİYORUZ Kİ VAN'DA BİR DOĞAL AFET YAŞANDI VE İNSANLAR ORDA ÇİLE ÇEKİYOR!..
EHO! EHE!
LO!
ŁA!
LAO!
BİZE DÜŞEN O İNSANLARA YARDIM YOLLAMAKTIR. BU KONUDA HAYDAR VE SUPHİ ABİLERİM BANA YARDIM EDECEKLER!..
EVET... ŞİMDİ HALKTAN YARDIM TOPLAMAYA BAŞLAYALIM...
AHAN DA NUR YÜZLÜ BİR İNSAN. MADDİ YARDIM ETMEYİ KABUL EDECEKTİR.
MANDALİNA ALAYIM.
EVDE YERİM.
PARDON, Bİ DAKKANIZI ALABİLİR MİYİM?
VAN İÇİN YARDIM TOPLUYORUZ DA, DESTEK OLUR MUSUNUZ?
BUYUR?
GİT İŞİNE KARDEŞİM, NERDEN BİLEYİM CİDDEN VAN İÇİN TOPLADIĞINI?
İŞTE ŞİMDİ AYIP ETTİN TOP SAKAL.
HAYDAR ABEY! SUPHİ ABEY!..
EHO EHE
ARKADAŞIM, VAN İÇİN YARDIM TOPLUYORUZ!..
EHORO
ROHA!
AKABİNDE...
HAYDAR'LA SUPHİ'NİN PAYINI DÜŞÜNCE GÜZEL YARDIM KALDI BANA DA. VİSKİ ALIP, BİRAZ VAN İÇİN ÜZÜLEYİM MADEM.
ÇUKLATTA ALAYIM, VİSKİYLE GÜZEL GİDER.
HAYDAR'LA SUPHİ DE LALELİ'DE GÜZEL BİR MASA KURUP VAN İÇİN ÜZÜLDÜLER.

ÖRDEK BOB VE YARDAKÇILARI DEPREM TATBİKATI YAPIYOR...

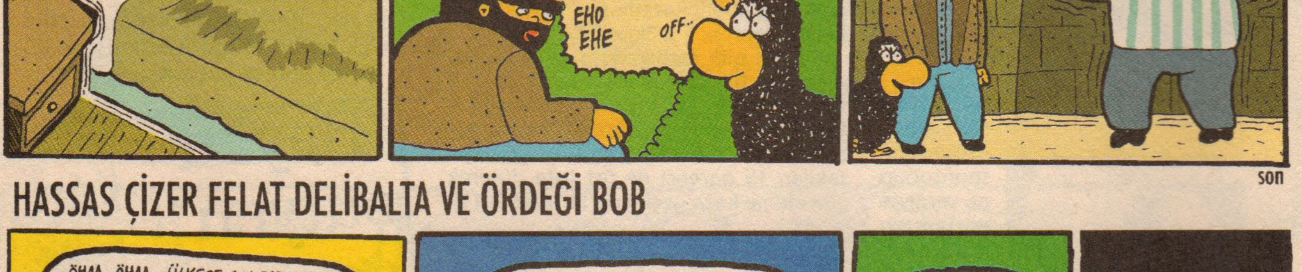
DEPREM OLUYO!
DEPREM!
ÇİÇEK KIZ YURDU
DEPREM!
EHO EHE
OFF..
TAMAMDIR HAYDAR ABİ, DAHA SALLAMANA GEREK YOK, AÇILDI GÖZÜMÜZ, GÖNLÜMÜZ.
İLERİKİ MAHALLEDE Bİ YURT DAHA VAR!.. ONU DA SİZ SALLAYIN, BEN BAKICAM!..

son

HASSAS ÇİZER FELAT DELİBALTA VE ÖRDEĞİ BOB

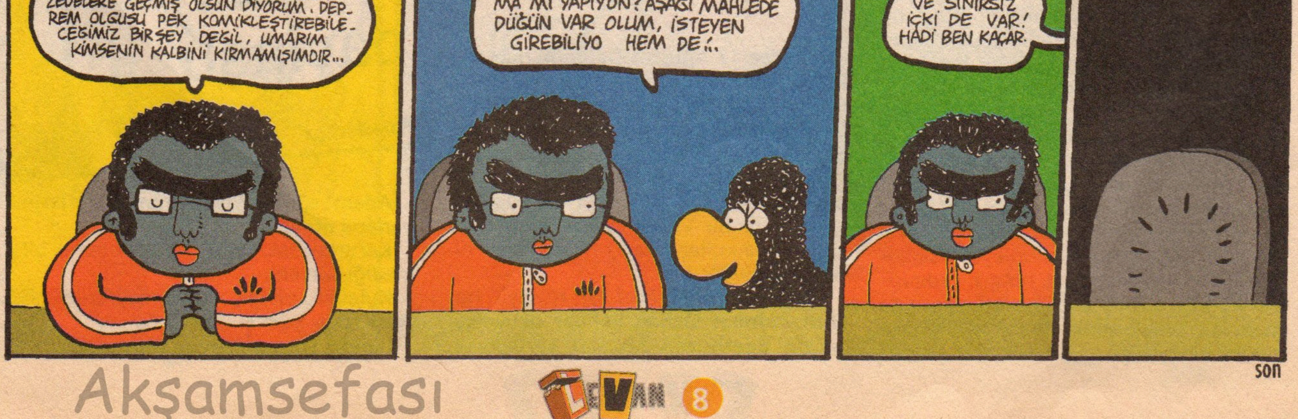
ÖHM.. ÖHM... ÜLKECE ACI BİR TECRÜBE YAŞADIK. ÖNCELİKLE TÜM DEPREMZEDELERE GEÇMİŞ OLSUN DİYORUM. DEPREM OLGUSU PEK KOMİKLEŞTİREBİLECEĞİMİZ BİRŞEY DEĞİL, UMARIM KİMSENİN KALBİNİ KIRMAMIŞIMDIR...
NABER LAN HASSAS!.. KONUŞMA MI YAPIYON? AŞAĞI MAHLEDE DÜĞÜN VAR OLUM, İSTEYEN GİREBİLİYO HEM DE!..
ETLİ PİLAV VE SINIRSIZ İÇKİ DE VAR! HADİ BEN KAÇAR.

son

VAN

Sefer Selvi

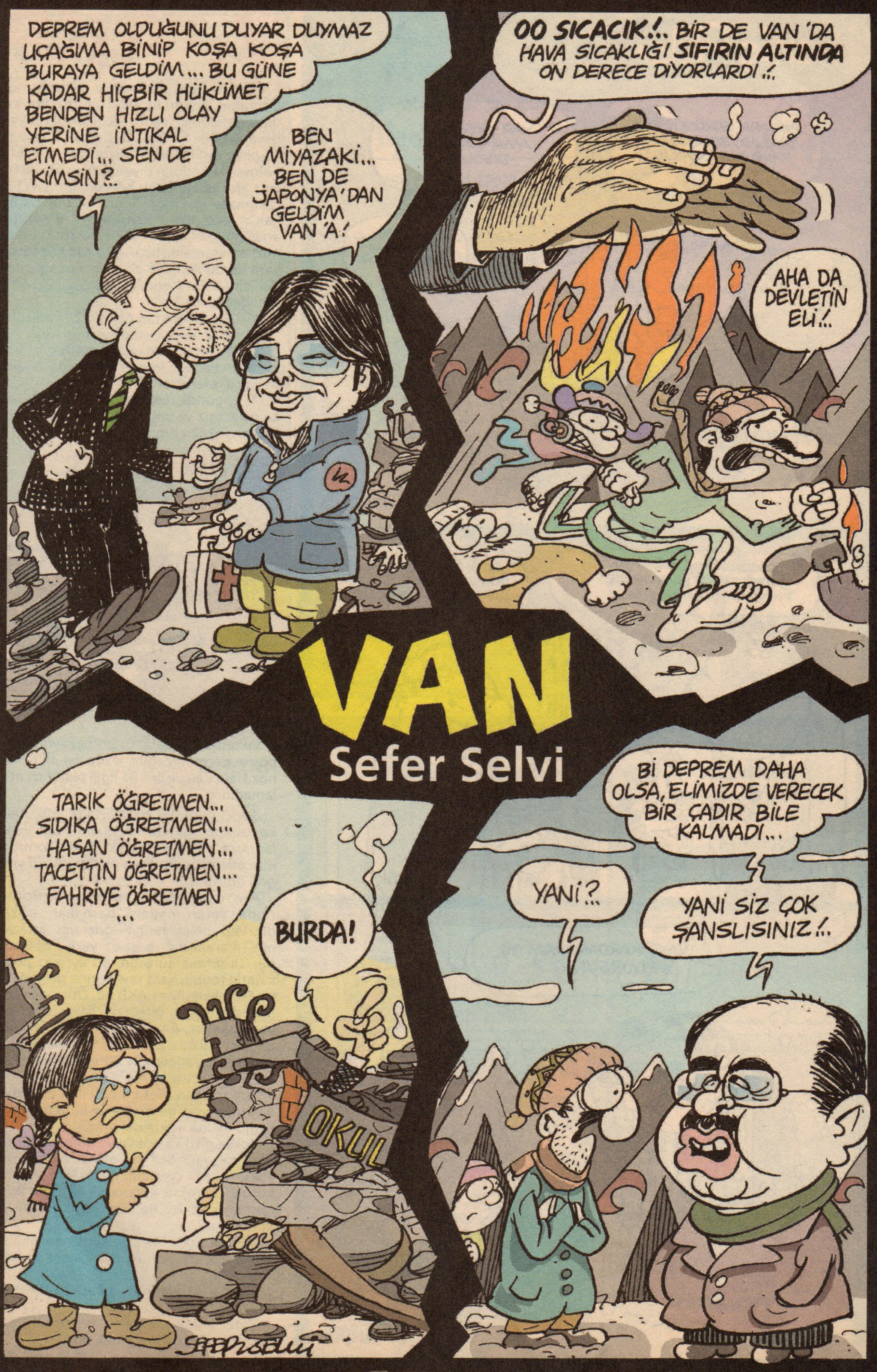
DEPREM OLDUĞUNU DUYAR DUYMAZ UÇAĞIMA BİNİP KOŞA KOŞA BURAYA GELDİM... BU GÜNE KADAR HİÇBİR HÜKÜMET BENDEN HIZLI OLAY YERİNE İNTİKAL ETMEDİ... SEN DE KİMSİN?..
BEN MİYAZAKİ... BEN DE JAPONYA'DAN GELDİM VAN'A!
OO SICACIK!.. BİR DE VAN'DA HAVA SICAKLIĞI SIFIRIN ALTINDA ON DERECE DİYORLARDI!..
AHA DA DEVLETİN ELİ!..
TARIK ÖĞRETMEN... SIDIKA ÖĞRETMEN... HASAN ÖĞRETMEN... TACETTİN ÖĞRETMEN... FAHRİYE ÖĞRETMEN ...
BURDA!
OKUL
Bİ DEPREM DAHA OLSA, ELİMİZDE VERECEK BİR ÇADIR BİLE KALMADI...
YANİ?..
YANİ SİZ ÇOK ŞANSLISINIZ!..
SEFERSELVİ

Behiç Pek
behicpek@leman.com.tr

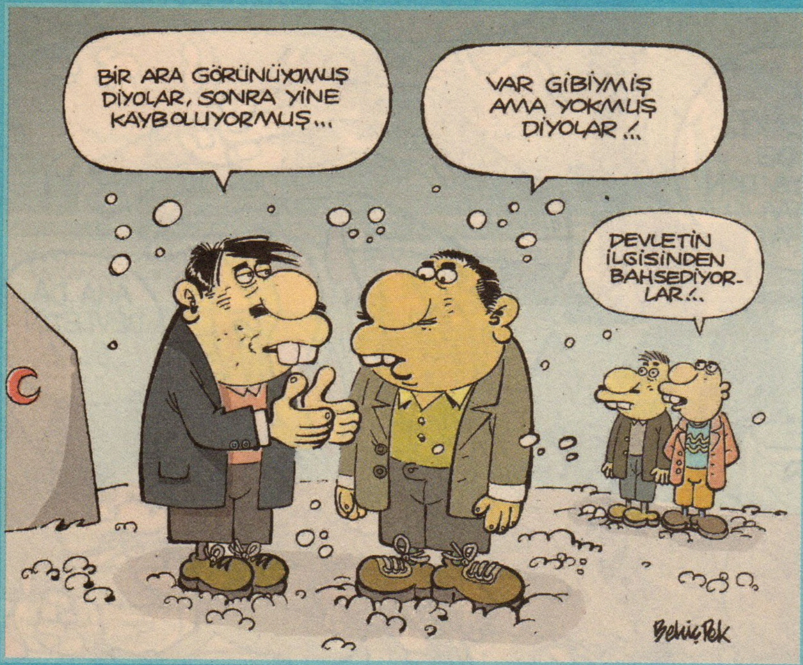
BİR ARA GÖRÜNÜYOMUŞ DİYOLAR, SONRA YİNE KAYBOLUYORMUŞ...
VAR GİBİYMİŞ AMA YOKMUŞ DİYOLAR !..
DEVLETİN İLGİSİNDEN BAHSEDİYORLAR !..
Behiç Pek

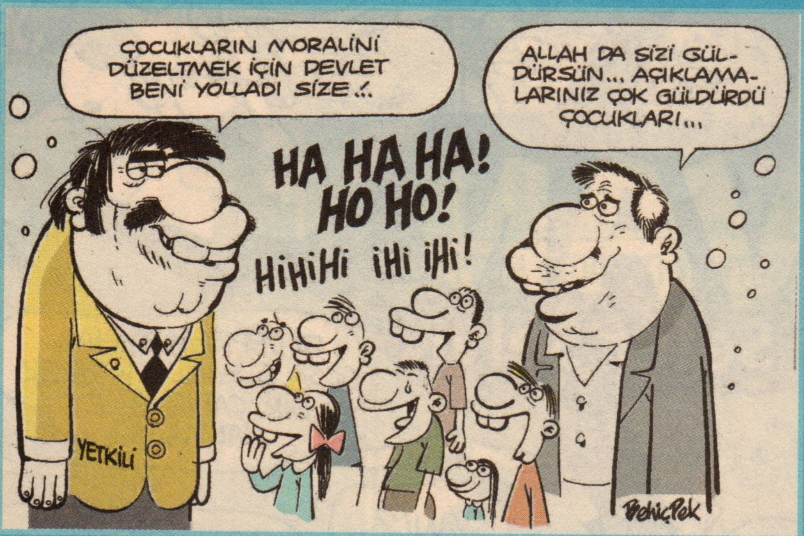
ÇOCUKLARIN MORALİNİ DÜZELTMEK İÇİN DEVLET BENİ YOLLADI SİZE !..
ALLAH DA SİZİ GÜLDÜRSÜN... AÇIKLAMALARINIZ ÇOK GÜLDÜRDÜ ÇOCUKLARI...
HA HA HA! HO HO!
HİHİHİ İHİ İHİ!
YETKİLİ
Behiç Pek

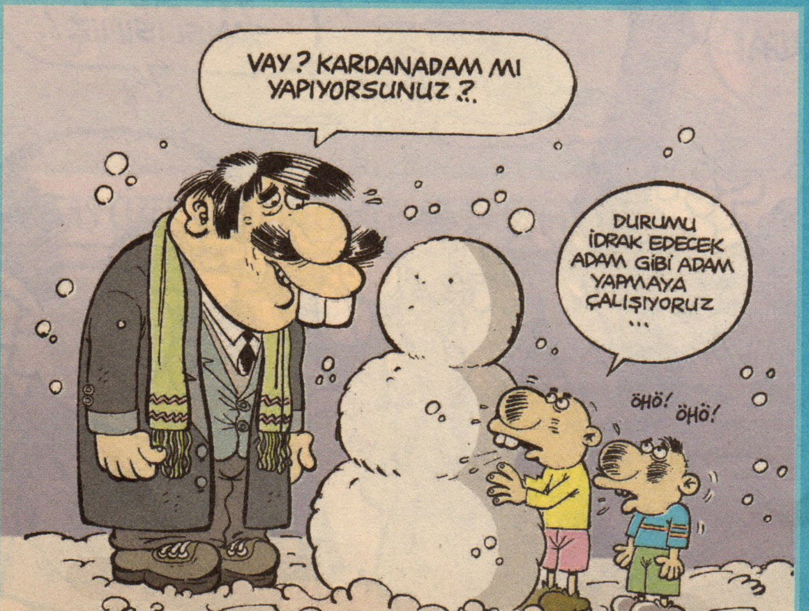
VAY ? KARDANADAM MI YAPIYORSUNUZ ?.
DURUMU İDRAK EDECEK ADAM GİBİ ADAM YAPMAYA ÇALIŞIYORUZ
ÖHÖ! ÖHÖ!
Behiç Pek

7. AKP

Bilanço ağır...Rakamları biliyorsunuz. Depreme ilişkin literatürümüzü bir kez daha yeniledik. Yeni sözcükler hatta yeni deyimler bile türettik. Başbakan' " hele bu kış biraz dişinizi sıkın'' diyor bize. Van afet bölgesi ilan edilsin diyenlere ise cevabı hazır : afet bölgesi ilan edersek bir çivi bile çakamazsınız diyor. Sonra ekliyor başbakan '' ağzı olan konuşuyor'' Biz zaten anadilimiz olan Kürtçe ile bir türlü derdimizi anlatamamıştık. Ağzımızla kuş tutsak yine de bu AKP' ye anlatamayacağız derdimizi...Ama efendiler gerçek bildiğiniz gibi değil.

Çocuklar soğuktan ölmeye başladı.

Çocuklar açlıktan ölmeye başladı.

İlk 24 saatte, olmayan kapasitenizi görmek için kaç yüz insan enkazlarda yaşamını yitirdi efendiler...?

İlk üç günde neden koordinasyonu sağlayamadınız ve anlı şanlı TÜRK DEVLETİNİ neden enkaz altında bıraktınız...?

Ve insanlar hala çadır bekliyor. Kışın böyle geçmeyeceğini sizde iyi biliyorsunuz.Hala Van ve Eriş ile ilgili planınızı açıklamadınız.

Geçici konutlar hala ortada yok. Kalıcı konutların yükünü ise utanmadan insanlarımıza yükleyeceksiniz. TOKİ konutları inşa edecekte, hak sahipleri bunu 20 yılda geri ödeyecek.

Van' ı afet bölgesi ilan etmemenizin altında yatan nedeni başbakan açıkladı...Van belediyesinin ödeneği artacakmış...Paralarda başka yere gidecekmiş...İnsafınız kurusun. Bu ayrımcı politikalarla tarihin kara sayfalarına geçtiniz bile. Erciş belediyesi AKP de. Onun temizlik ihalesini yapıp ödemeyi Afet fonundan yapacaksınız. Ama BDP li Van Belediyesinin İller Bankası payını borç erteleme sözü vermenize rağmen % 40 ını keseceksiniz. İnsafınız kurusun...

Van ı neden afet bölgesi ilan etmediğinizi inandırıcı gerekçelerle birlikte derhal kamu oyuna açıklamalısınız.

Yoksa gizli ve açıklayamadığınız bir nedeni mi var? Sizi bu afetin boyutlarımı yoksa ortaya çıkardığı mali tablo mu korkutuyor? Yoksa ekonomik krizin teğet geçmeyip'te 7.2 ile size vurmasından mı korktunuz?

Van ve Erciş hayalet kentler artık...İnsanlar göç etti ve hükümet sadece seyrediyor.

Elbette yaralarımızı saracağız AKP' ye rağmen.

Yeter ki dayanışmamız ve Van'ın güzel geleceğine olan inancımız sürsün.

Nazmi Gür
BDP Van Milletvekili

DEDE HIRKASI

Alper Çelik

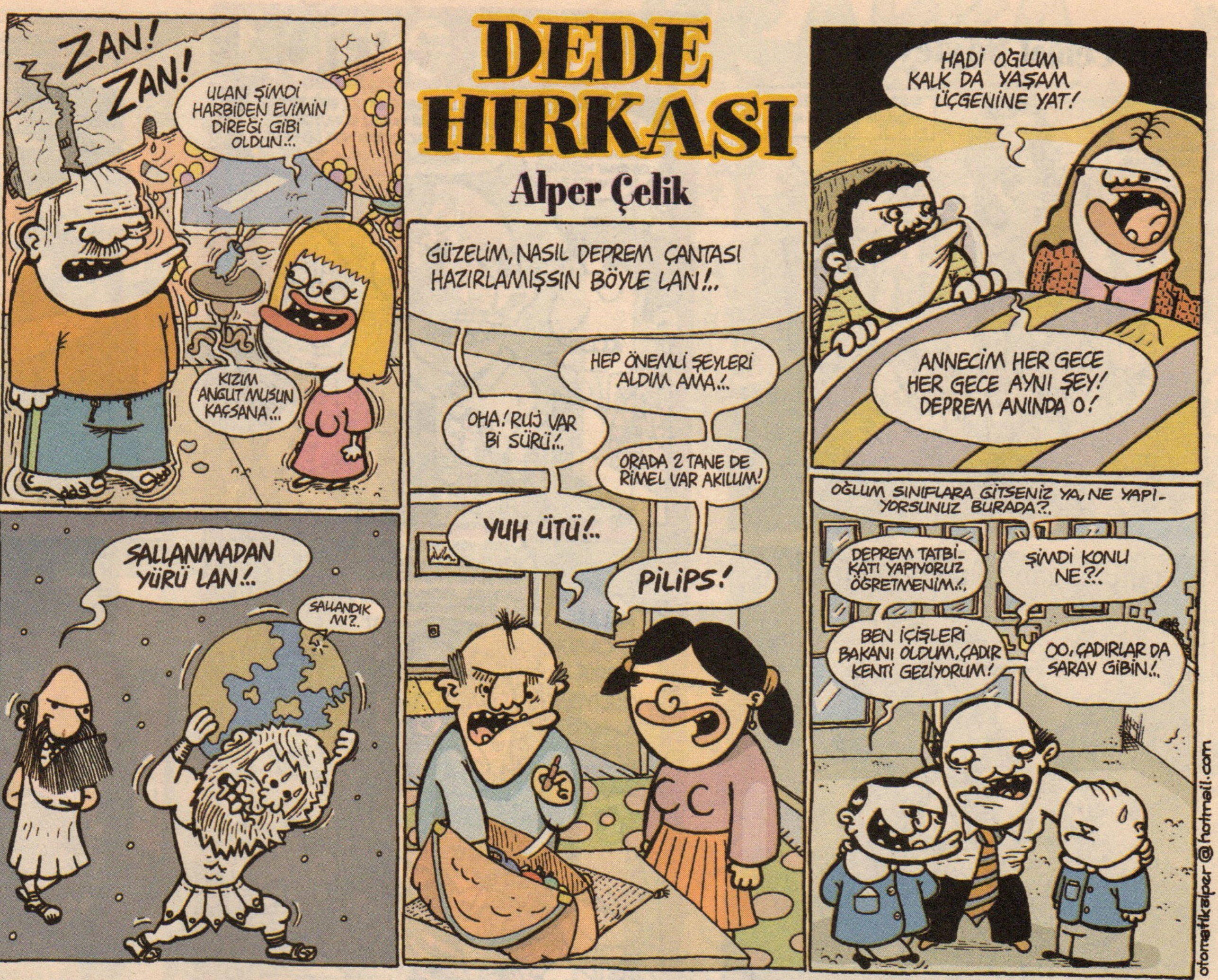
ZAN! ZAN!
ULAN ŞİMDİ HARBİDEN EVİMİN DİREĞİ GİBİ OLDUN!..
KIZIM ANGUT MUSUN KAÇSANA!..
GÜZELİM, NASIL DEPREM ÇANTASI HAZIRLAMIŞSIN BÖYLE LAN!..
HEP ÖNEMLİ ŞEYLERİ ALDIM AMA!..
OHA! RUJ VAR Bİ SÜRÜ!..
ORADA 2 TANE DE RİMEL VAR AKILLIM!
YUH ÜTÜ!..
PİLİPS!
HADİ OĞLUM KALK DA YAŞAM ÜÇGENİNE YAT!
ANNECİM HER GECE HER GECE AYNI ŞEY! DEPREM ANINDA O!
SALLANMADAN YÜRÜ LAN!..
SALLANDIK MI?.
OĞLUM SINIFLARA GİTSENİZ YA, NE YAPIYORSUNUZ BURADA?..
DEPREM TATBİKATI YAPIYORUZ ÖĞRETMENİM!..
ŞİMDİ KONU NE?!
BEN İÇİŞLERİ BAKANI OLDUM, ÇADIR KENTİ GEZİYORUM!
OO, ÇADIRLAR DA SARAY GİBİN!..
otomatikalper@hotmail.com

Naklen

Mert Dolapçıoğlu

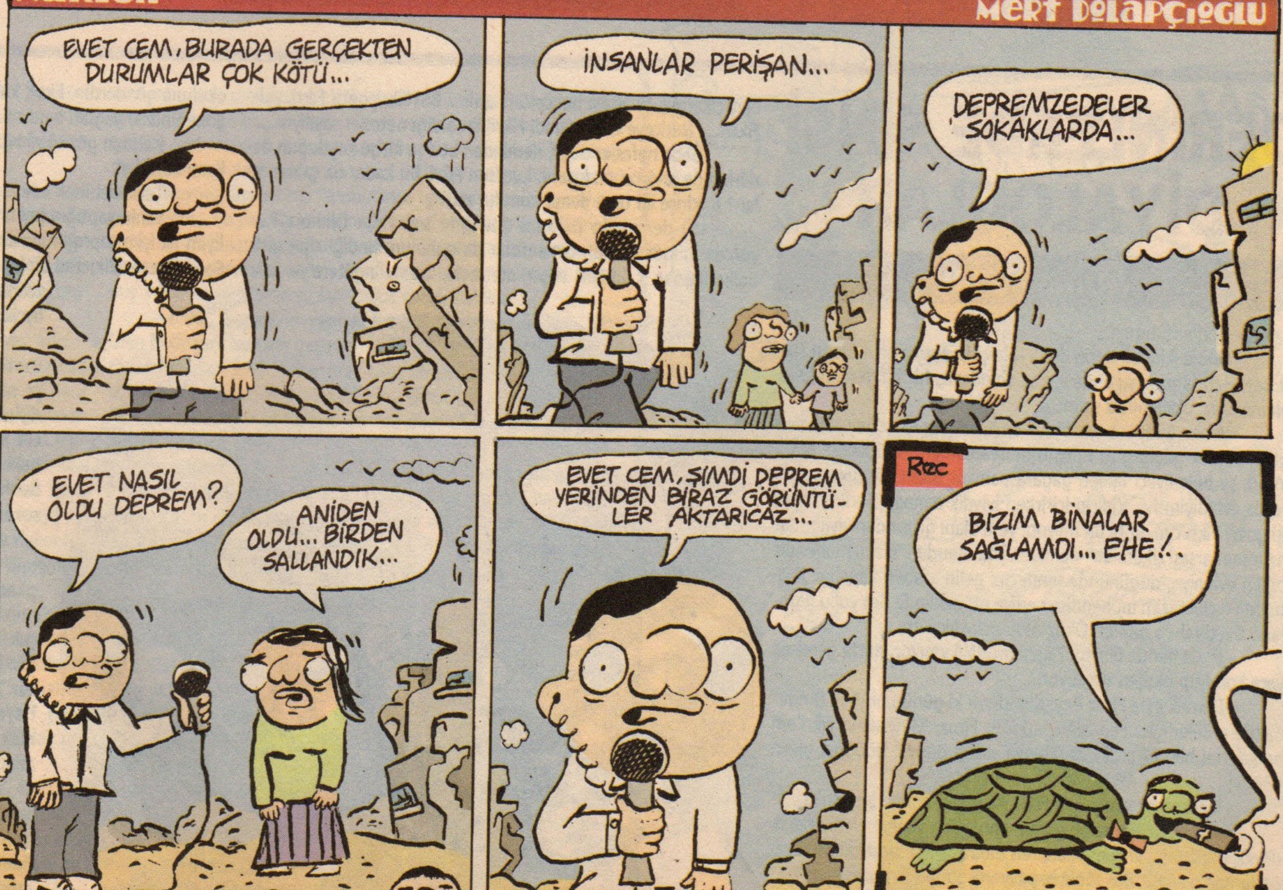
EVET CEM, BURADA GERÇEKTEN DURUMLAR ÇOK KÖTÜ...
İNSANLAR PERİŞAN...
DEPREMZEDELER SOKAKLARDA...
EVET NASIL OLDU DEPREM?
ANİDEN OLDU... BİRDEN SALLANDIK...
EVET CEM, ŞİMDİ DEPREM YERİNDEN BİRAZ GÖRÜNTÜLER AKTARICAZ...
Rec
BİZİM BİNALAR SAĞLAMDI... EHE!..

Cemal Söyleyen

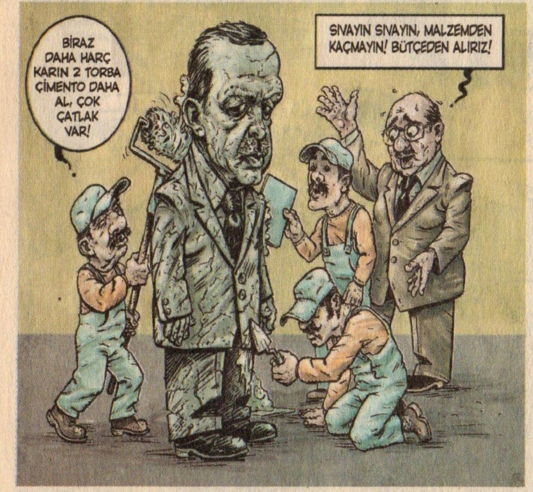
BIRAZ DAHA HARÇ KARIN 2 TORBA ÇİMENTO DAHA AL, ÇOK ÇATLAK VAR!
SIVAYIN SIVAYIN, MALZEMDEN KAÇMAYIN! BÜTÇEDEN ALIRIZ!

Bu enkazdan yüzlerce ölü çıktı!

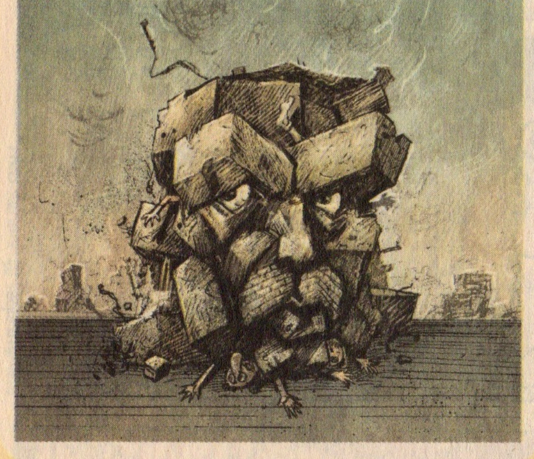

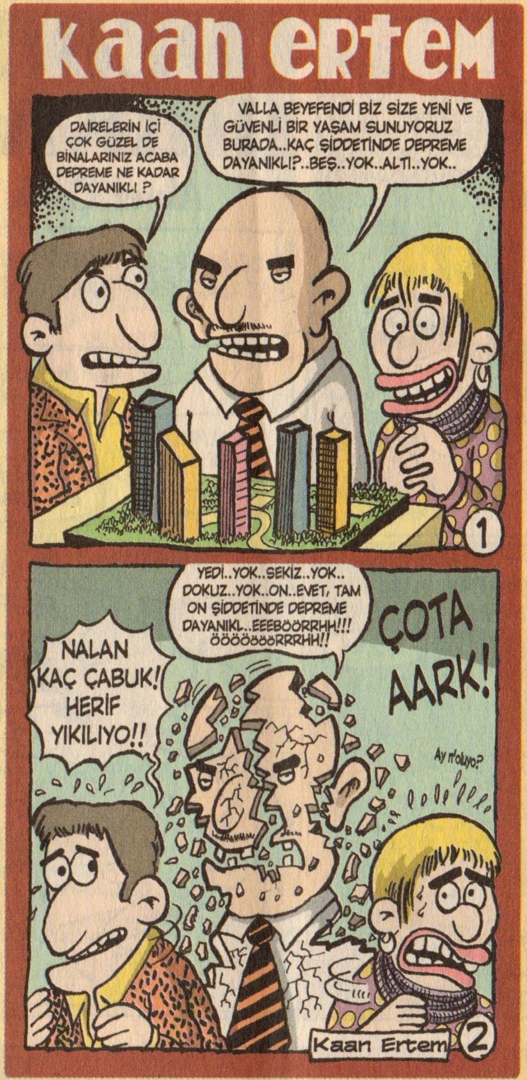
Kaan Ertem
DAIRELERİN İÇİ ÇOK GÜZEL DE BINALARINIZ ACABA DEPREME NE KADAR DAYANIKLI ?
VALLA BEYEFENDİ BİZ SİZE YENİ VE GÜVENLİ BİR YAŞAM SUNUYORUZ BURADA..KAÇ ŞİDDETİNDE DEPREME DAYANIKLI?..BEŞ..YOK..ALTI..YOK..
1
YEDİ..YOK..SEKİZ..YOK.. DOKUZ..YOK..ON..EVET, TAM ON ŞİDDETİNDE DEPREME DAYANIKL..EEEBÖÖRRHH!!! ÖÖÖÖÖÖÖRRRHH!!
NALAN KAÇ ÇABUK! HERİF YIKILIYO!!
ÇOTA AARK!
Ay n'oluyo?
Kaan Ertem
2

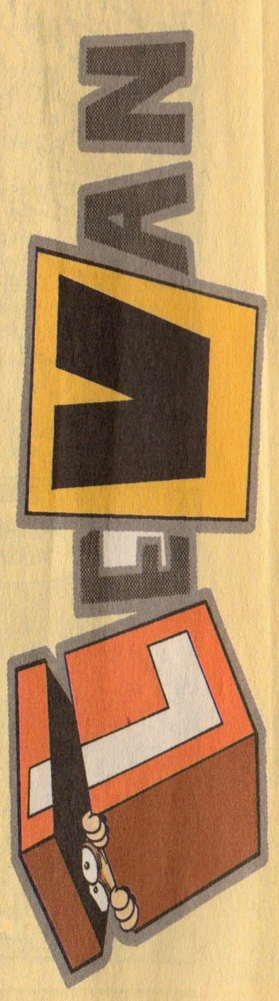

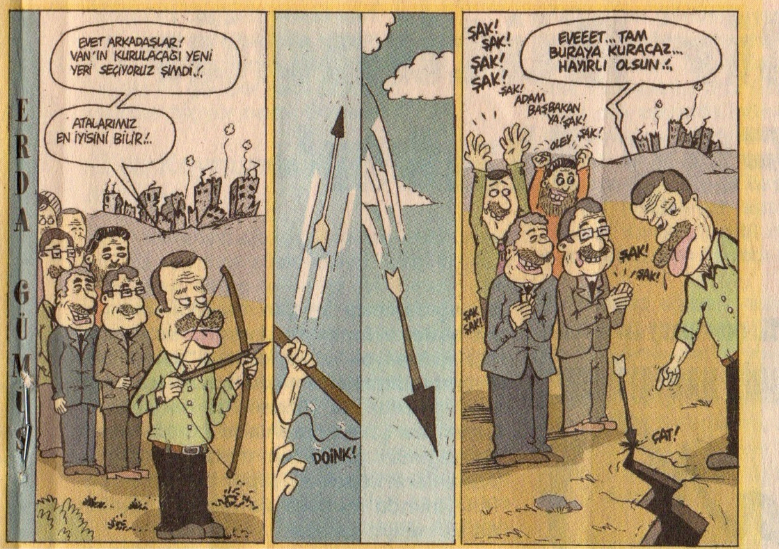
ERDA GÜMÜŞ
EVET ARKADAŞLAR! VAN'IN KURULACAĞI YENİ YERİ SEÇİYORUZ ŞİMDİ!.
ATALARIMIZ EN İYİSİNİ BİLİR!..
DOINK!
ŞAK! ŞAK! ŞAK! ŞAK!
EVEEET... TAM BURAYA KURACAZ... HAYIRLI OLSUN!..
ŞAK! ADAM BAŞBAKAN YA! ŞAK!
OLEY ŞAK!
ŞAK! ŞAK!
ŞAK ŞAK!
ÇAT!

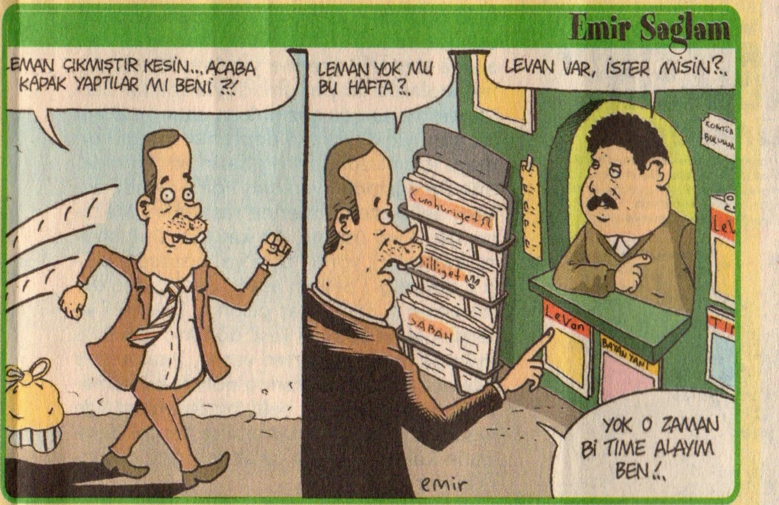
Emir Saglam
LEMAN ÇIKMIŞTIR KESİN... ACABA KAPAK YAPTILAR MI BENİ ?!
LEMAN YOK MU BU HAFTA ?..
LEVAN VAR, İSTER MİSİN?..
Cumhuriyet
Milliyet
SABAH
LeVan
BAYAN YANI
YOK O ZAMAN Bİ TIME ALAYIM BEN!..
emir

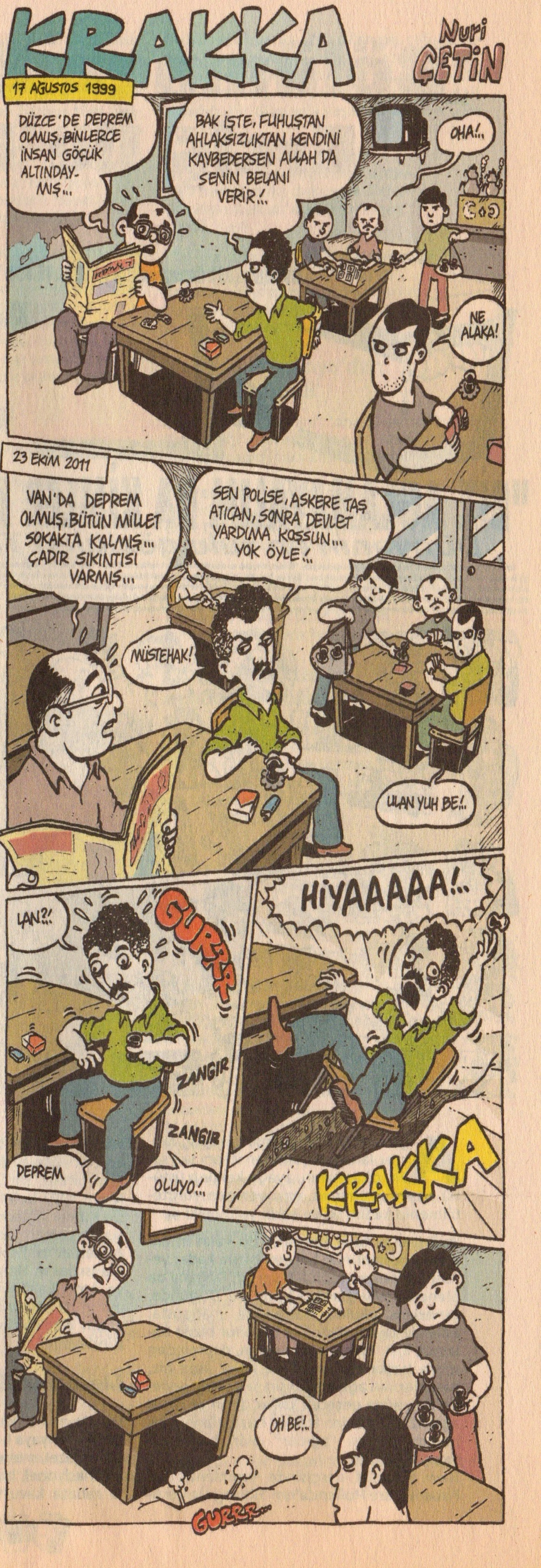
KRAKKA
Nuri ÇETİN
17 AĞUSTOS 1999
DÜZCE'DE DEPREM OLMUŞ, BİNLERCE İNSAN GÖÇÜK ALTINDAYMIŞ...
BAK İŞTE, FUHUŞTAN AHLAKSIZLIKTAN KENDİNİ KAYBEDERSEN ALLAH DA SENİN BELANI VERİR!..
OHA!..
NE ALAKA!
23 EKİM 2011
VAN'DA DEPREM OLMUŞ, BÜTÜN MİLLET SOKAKTA KALMIŞ... ÇADIR SIKINTISI VARMIŞ...
SEN POLİSE, ASKERE TAŞ ATICAN, SONRA DEVLET YARDIMA KOŞSUN... YOK ÖYLE!..
MÜSTEHAK!
ULAN YUH BE!..
LAN?!
GURRR
ZANGIR
ZANGIR
DEPREM
OLUYO!..
HİYAAAAA!..
KRAKKA
OH BE!..
GURRR...

DERİNLERDE SİNSİ DİYALOGLAR

Atilla Atalay

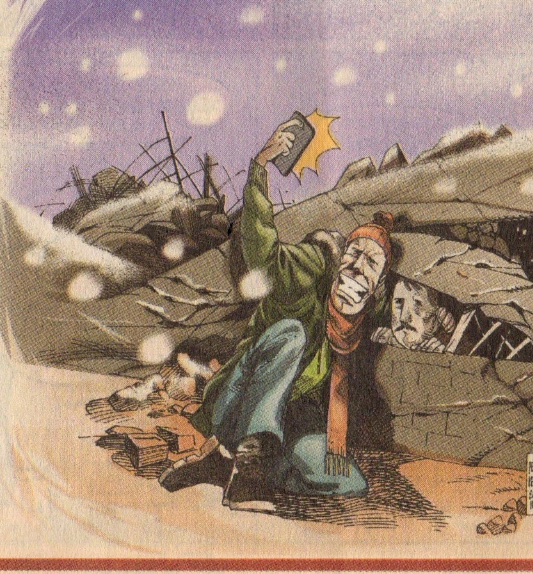

- Höööyff, hööyf...

- Öööle ikidebir derin derin iç geçirip durmayın mütahit Fikri Bey. Hatırlatırım, şu anda enkaz altındayız, hiç bir yerden hava alamıyoruz, oksijenimiz sınırlı...

- Pehe... Şimdik beyle olduk de mi müdür Firuz Bey. Debrem oldu, ortalik göçtü gitti büttün müteahhidler, "tüü kaka" oldu. Yehu, şu belediyeci milleti gadara namkör insan gördüysem, şerefsiz evladiyim ha. Yidirip içirirken iyiydik amma. "Senin ruhsat işi golay Fikri'cim, at bi on milyon, yeşil alani gıyısından yiylim, sana inşaat arsasi çikaralim" demeler, yok efendim, bizim mühendis oğlan evleniyo, dügününde senin cipi gelin arabası yapalim, hatta, sen o cipi bizim mühendise hediye et" şeklinde rica yollu gasplar... Geçti tabi o günler. Öküz öldü ortaklık bitti.

- Öküz henüz ölmedi Fikri'cim. Hâlâ yaşıyor, hatta gereksiz yere konuşup oksijen tüketiyor...

- Demek eyle Firuz Bey. Kim derdi ki günün birinde Dıngırdakdere Belediyesi Fen İşleri Müdürü Firuz, Müteaahid Fikri'nin nefeslerini bile sayacak. Vay dünya, yalan dünya. Hööööyf uleyn höööyf...

- İnadına mı yapıyosun Fiki? Az yavaş, emme oksijenleri...

- Aaayh benim salak gafam ahh... Sen yime, belediyeye yidir, üç guruşunu, encümenlen, reis muaviniylen, bazi zabita arkadaşlarnan paylaş. "Bizi şööle bi pavyona götür Fikri" desinler "he" de. "Canimiz Moldavyali Hatun çekti" desinler "he" de. "Bakanlik müfettişine guzu çevir, Reis'in oğlu gız hamile birakmiş, barda olay çikarmiş, bi adam bul üstüne alsin... Bul Fikri, getir Fikri, yidir Fikri".... Neticeye bak... Şimdi Fikri'nin aldiği nefesler sayiliyor....

- Sade nefesler değil, deminden beri şu kirişe koyduğun demirleri de sayiyorum. İnsafın kurusun Fikri. Bu kadar da çalınır mı lan? Bi kirişe iki tane demir konulur mu?

- O demirlerin parasini gıtır gıtır sen yidin Olimpia Pavyon'da müdür efendi. Çimentolar da oglunun bindiği cipe gitti. Balkonlardan çaldığım ikişer metreyle, gızını İngiltere'ye lisan okuluna gönderdin. Eksik kalıp dahtalarının parasıynan, hanımın göbeğindeki yagları emdirdi.

- Karımın göbeğini ağzına alma edepsiz adam. Derhal makamımı terket.

- Terkedebilsek edecez de, makamın tepemize çöktü.

- Senin yaptığın şey tabi çöker. Şurdan hayırlısıyla bi kurtuliyim ilk işim toprağı öpmek olucak. Yani yeryüzündeki toprağı. Soona da rezilliklerini bir bir ortaya dökücem. "Gasteler alçak müteahhit hesap ver" diye döşenmeye bi başlıycaklar, dooru ipe yollıycam seni...

- Gidelim len mahkemeye. Edelet var bu melekette. Hadi ben çaldim. Belediye niçün bakmadi proceye, niçün mühendisini yollayip gontrol ettirmedi. Çikmiyacak mi bunlar ortaya? Hadi, memurin muhakemat gıl tüy diyip işi savsaklattirdin. Benlen pavyonda dansözün donuna para sokarkene, effendime sööliyim hevaya silah sıkarkene çekilen fotograflarin noolucak? Medya ööle memurin felan dinlemez, çıkarıverir adamın ipligini pazara.

- Güliim bari. Medya dediğin ikibuçuk gastenin, bizim belediyenin sınırları içinde iki tane ruhsatsız, iskansız binası var. Ayrıyetten daha geçengün "S.S Haber Hayat Kent Gasteciler Kooperatifi" yapmak için arsa istemeye geldiler... Salak mı adamlar bindikleri dalı kessinler.

- Tabi ya salak olan benim. Hem ne salağım. Size ilk yidirdiğim parayi hatirliyorum da... 450 Blokluk bi iş için başvurduğumda, "şu eksik bu eksik", diye beni bi müddet ruh hastasi ettikden soona. "Bunun sonu yok, sen bizim belediyeye iki ambulans hediye et olsun senin iş" dediydiniz. Sevaptir, rüşvet sayilmaz diye düşünüp aldım geldim ambulansları. Fakat o yamyam reis muavini, "Fikri" dedi. "Nebiçim ambulans getirmişin, sen bizimlen dalga mı geçiyon" dedi... Neymiş, üzerindeki "ambulance" yazıları terseten yazılmışmış. Bakınca ne yazdiği anlaşilmiyomuş. "At şuraya üç milyon, bize sahte ambulans kakaladığın için işlem yapmayalım, ruhsatını da verelim" dedi. Soonadan anladım, bütün ambulanslar ööleymiş. Alayınız yamyamsınız lan. Çoluk çocuk katilisiniz...

- İhihi... Sanada mı yaptıydık o ambulans numarasını... İhih. Ulan bi de şark kurnazı geçinirsiniz ihihhi. Zavallı saf tetikçiler. Sıradan hırsızlar. Şşüüt... Hop hop. Olm, tekmelemesene lan o kalası. Ya, bi dur, tavan üstüme çökücek... İhihi... Şaka yapıyosun di mi Fikri'cim... Bak işler düzelicek. Çıkınca yine eskisi gibi al gülüm ver gülüm, çeviririz çarkı...

- Demek ki ben salakım haa. Çıkınca beni atcanız, "eşek mütahit" diye medyanın önüne. Siz müdürler amirler, başmühendisler, sütten çıkmış ak kaşık haa. Soona başka bi saf mütahit bulup onu tetikçi yapcaanız kendinize... Fekat, sen çıkamıycan Firuz'cum. Enkaz altında ezilmiş münevver bir inşaat müdürü olarak anılıcaksın.

- Saçmalama Fikri. Ben sana salak demedim. Beynine az oksijen gidiyo yanlış duymuşsun onu sen. Tabi yaa sen sıkıldın ondan oldu. Gel ben sana bulmaca soriim vakit geçirelim... ha... Yer altında yağlı kayış.

- Yilan... Sensin işte o. Yeraltında yağlı domuz...

- Bak... Gerçi daha zor anlar için saklıyodum ama. İstersen, yani acıktıysan, makam akvaryumumdaki siyah balıkları yiyebiliriz. Hem sümenimin arasında yufka da var. Ahır ruhsatı alabilmek için bi köylü getirdiydi... Yapma... Yapma diyorum. Tekmeleme o direği...

- Gülegüle Firuz. Artık öbür dünyada Tûba ağaçlarını kesip zebanilere eksik malzemeli inşaat ruhsatı ayarlarsin...

'Bölünmez Bir Bütündür Erciş İle Fay Hattı'

Levent Orhan

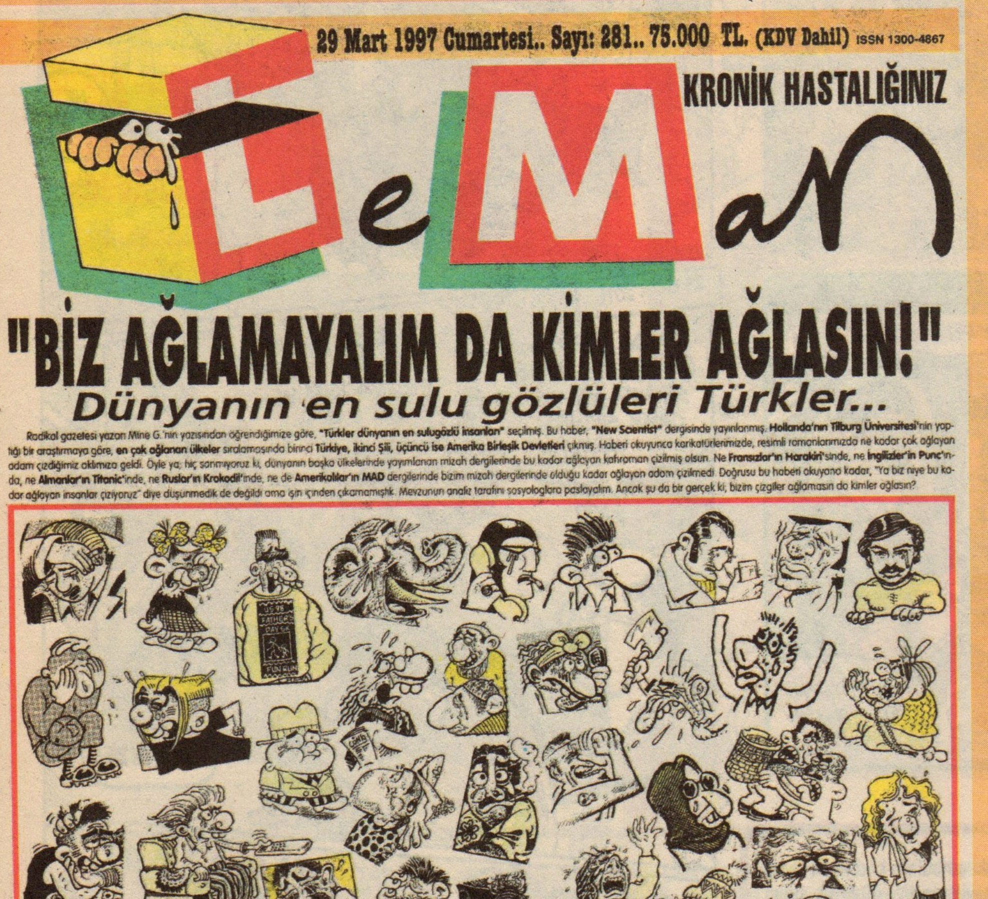

29 Mart 1997 Cumartesi.. Sayı: 281.. 75.000 TL. (KDV Dahil) ISSN 1300-4867

KRONİK HASTALIĞINIZ

LeMan

"BİZ AĞLAMAYALIM DA KİMLER AĞLASIN!"

Dünyanın en sulu gözlüleri Türkler...

Radikal gazetesi yazarı Mine G.'nin yazısından öğrendiğimize göre, **"Türkler dünyanın en sulugözlü insanları"** seçilmiş. Bu haber, **"New Scientist"** dergisinde yayınlanmış. **Hollanda'nın Tilburg Üniversitesi**'nin yaptığı bir araştırmaya göre, **en çok ağlanan ülkeler** sıralamasında birinci **Türkiye, ikinci Şili, üçüncü ise Amerika Birleşik Devletleri** çıkmış. Haberi okuyunca karikatürlerimizde, resimli romanlarımızda ne kadar çok ağlayan adam çizdiğimiz aklımıza geldi. Öyle ya, hiç sanmıyoruz ki, dünyanın başka ülkelerinde yayımlanan mizah dergilerinde bu kadar ağlayan kahraman çizilmiş olsun. Ne **Fransızlar'ın Harakiri**'sinde, ne **İngilizler'in Punç**'ında, ne **Almanlar'ın Titanic**'inde, ne **Ruslar'ın Krokodil**'inde, ne de **Amerikalılar'ın MAD** dergilerinde bizim mizah dergilerinde olduğu kadar ağlayan adam çizilmedi. Doğrusu bu haberi okuyana kadar, "Ya biz niye bu kadar ağlayan insanlar çiziyoruz" diye düşünmedik de değildi ama işin içinden çıkamamıştık. Mevzunun analiz tarafını sosyologlara paslayalım. Ancak şu da bir gerçek ki; bizim çizgiler ağlamasın da kimler ağlasın?

Ağlamak ta tıpkı gülmek; büyük, avcı acıların pençesinden insanı sağ salim çıkarmanın, ayağa kaldırıp üstünü başını çırpmanın, onu yeniden yürütebilmenin kadim ve en etkili yolu belki de.

Doğrusu şu fani dünyada, bu yalın insani duygu durumunun hakkını bizim kadar verebilmiş pek az topluluk vardır. Doğana da ölene de aynı iştahla ağlarız biz. Düğünde, cenazede, okulda, hastanede, mahpusta, askerde sayısız nedenler bulunur bizde ağlamak için. Yangından, selden, depremden sonra başka toplumlar da ağlar ama biz, başkalarının ağlamak dışında yaptığı şeylerin de yerine geçecek kadar derin ve geniş ağlarız. Bu yüzden folklor hazinelerinin en nadide parçası "ağıtlar" olan başka bir toplum yoktur.
New Scientist dergisinde yayınlanan bir habere göre Hollanda'nın Tilburg Üniversitesi'nin yaptığı bir araştırmada dünyanın en çok ağlayan ülkeleri sıralamasında Türkiye birinci, Şili ikinci seçilmişti. Haberi 29 Mayıs 1997 tarihli sayıda "Biz Ağlamayalım Da Kimler Ağlasın" başlığıyla kapaktan duyuran Leman yazar ve çizerleri de o gün, Almanlar'ın Titanic'i, Ruslar'ın Krokodil'i, Fransızlar'ın Harakiri'si, İngiliz'lerin Punc'ı ve Amerikalı'ların Mad dergilerinin tamamının toplamından daha fazla ağlayan adam çizdiklerini fark etmenin şaşkınlığı içindeydiler.

Mezarımın Taşı Urfa'ya Karşı

Şiir Okuma Klavuzu'nda, barbar ile medeni'nin dünyaya bakış tarzlarını karşılaştıran İsmet Özel, medeni aklın baktığı şeyle ilgili fonksiyonel, barbarınsa ahlaki bir beyanla rahata kavuştuğunu söyler. Gerçekten de ağıtlarımıza karışan medeni dünyaya ait binlerce fonksiyonel aygıt, her nasılsa "zalım kamyon" , "soyka taksi" gibi ahlaki değerlendirmelerle yüklü beyanlara konu olup çıkarlar. Bu yüzden her on yılda bir üstümüze çöken betonların altında neleri yitirdiğimizi gerçekten merak ediyorsak; Almanların köpekleri, Japonların detektörleri yanında mutlaka ve mutlaka ağıtları da sürmeliyiz sahaya.

Milli acılarının önemli bir kısmını deprem elinden tatmış bir halkın ağıtları arasında, acaba deprem üzerine yazılmış birkaç örnek bulabilir miyim umuduyla folklor derlemeleri arasında gezinirken, sanırım aklım bir yönüyle de sürekli depremle meşgul olduğu için okuduğum ağıtların birçoğunda, ölünün ağzından yapılmış ilginç ölçüde detaylı defin merasimlerine rastladım. Mezarın yeri (yol üstüne, Ak kavağa, Dağ başına kazsınlar), yönü (Urfa'ya, Bozdağ'a karşı), derinliği (belden aşağı, derin edin, derin kazın), çapı (dar olsun), bakımı (su serpin, serin edin, al yeşil dökün) gibi öyle ayrıntılı mezar tasvirleri var ki, insana ister istemez ölünün mezarına dönük bu mimari ve peyzaj ilginin belli bir kısmı sağken yaşadığı mekana aktarılabilse bir çok felaketle kolaylıkla başa çıkabileceğini düşündürüyor.

Aklımda, nasıl olur da ölülerin mekana dönük ilgisi dirilerden daha diri olabilir sorusu, okuduğum ağıtlarda deprem acısının izlerini sürerken bambaşka bir hazineye ulaştım: "Erzincan'ın Göz Yaşları (Deprem Ağıt ve Destanları)" adlı bir kitap... 1992 Erzincan depreminin ardından Erzincan İl Kültür Müdürlüğü tarafından derlenen deprem konulu yüzlerce ağıt ve destan bu kitapta bir araya toplanmış. Kitabı değerli kılan en önemli özelliği ise yalnız 92 depremi değil, Erzincan'ı sarsan 1939 ve 1983 depremleri üzerine yazılan ağıt ve şiirleri de kapsaması. Hatta Kul Nuri, Dursun Cavaklı gibi aşık ve şairlerin hem 83 hem de 92 depremi üzerine yazdıkları ağıtları karşılaştırma imkanı bulabiliyorsunuz.

Behçet Kemal Çağlar, depremi Cumhuriyeti yerme fırsatı olarak gören Ahmet Altan gibi o da bunu tapınma fırsatına çevirmiş:

"Batıl mabetlere harcadıklarım
O sa da dökülmüş, kırılmış yarım
Elimin altında ne ise varım
Kendimin yapısı olacak Kabem"

Osman Yüksel Serdengeçti'ye ne demeli, kendisi Atsız davasında mahkeme içinde Sabahattin Ali'ye saldıran, Malatya suikastından ötürü Necip Fazıl ve Hüseyin Üzmez'le birlikte hapis yatan, sonradan AP milletvekili olup, Said Nursi'nin " oğlum olsa idi senin gibi yetiştirirdim " iltifatına mazhar olan bir Türkçüdür. Necip Fazıl'ın bütün uyarılarına rağmen şiir yazmayı sürdürdüğü anlaşılıyor:

"Erzincan dağları karlıdır karlı
Evlerin yerinde çadırlar kurulu
Yoksa tarihlerin o hunhar kurdu
Cengiz mi geçiyor şanlı Erzincan
Kelle mi biçiyor namlı Erzincan "

Elleri Koynunda Bir Bayan Ağlıyor

39'un bahaneci ağıtçıları içinde belki de en renklisi ve de en affedilebiliri Talibi Coşkun olsa gerek. Onun bahanesi çok masum çünkü. Keklik Emine adlı bir vefasıza vurgun. Garibim lafı buraya getirinceye kadar tam 35 dörtlük yazmak zorunda kalmış. Talibi'nin ağıdı aynı zamanda bize, o yıllarda yasak olan iki dilden birinin Türkçe olduğunu söyleyen Cemal Süreya'nın ne demek istediğini de açıklıyor. TDK'nın Öztürkçe baskısı karşısında muteber ve meşru olabilmek için, türkülerin bin yıllık "elleri koynunda ağlayan gelin"ini, "elleri koynun ağlayan bayan" yapmış:

"Böyledir mukadder böyledir takdir
Şu beyaz dünyanın karası çoktur
Tercan'da zaiyatın hesabı yoktur
Elleri koynunda bir bayan ağlıyor

Yarabbi sen bize eyle yardımı
Böyle zelzeleyi kimse gördü mü
Birazda söyleyim kendi derdimi
Çarkı felek gibi dönen ağlıyor

Vefası olmayan yare güvendim
Hakikatsiz sevdalardan usandım
Keklik Emine'nin aşkına yandım
Aşk elinden yanıp tüten ağlıyor"

Paşam da Yoruldu Canım Erzincan

1983 depremi bir öncekine göre çok daha az hasarla atlatıldığından olsa gerek, iki şiirle geçiştirilmiş koca kitapta. Bu şiirler en ufak bir acı, sitem, şikayet içermediği gibi Allaha şükür, devlete şükran ve pek tabi 12 Eylülcülere sağlık ve afiyet temennileriyle dolu. Dursun Cavaklı'dan bir şiirle yetinelim:

"Alarma geçti üçüncü Ordu
Durmadan çalıştı çadırlar kurdu
Askerler kuşandı nöbete durdu
Onlarda yoruldu canım Erzincan

Ordu komutanı emir veriyor
Askerler durmadan yardım ediyor
Halkın dertlerini gezip soruyor
Paşam da yoruldu canım Erzincan"

Ağıtlarda Modernite ve Kalkınmacılık

13 Mart 1992 depremi üzerine yakılan ağıtlara genel olarak göz gezdirdiğimizde, 39 ve 83 ağıtlarında rastlanmayan iki yeni tema beliriyor: Göç ve Kalkınma. Örneğin Metin Çankaya, Terketme Sılanı adlı şiiriyle göç hazırlığındaki hemşerilerine şöyle sesleniyor:

"Sanır mısın, buraları boş kalır
Ey hemşerim, sen buradan gidersen
El gün gelir bu diyarı doldurur
Pişman olur, ahh edersin sonra sen ...

İçin buruk, kalbindeki sızıyla
Bir gün gelir, memlekete dönersen
Salınır ağyarı, oğlu kızıyla
Hak selamın, alamazsın sonra sen"

Halkımızın gündelik yaşayışında sıkça rastlanılan modern oturmamışlık için sıkça atıfta bulunulan bir vakıadır göçebe geçmişimiz. Psikiyatrist Erol Göka, Türklerin Psikolojisi adlı eserinde hemen hemen tüm akıldışı davranış biçimlerimizi bu sebebe bağlar. Ne var ki, o da tıpkı ilerleme fikrinden vazgeçemediği için "barbarı" son duruşmada bir medeniyet aşısına indirgeyen Dr. Hikmet Kıvılcımlı gibi modern hayata intibak konusunda fazlaca iyimserdir.

Kalkınmacı ağıtları okurkèn, barbar temayüllere en ufak bir çıkış şansı tanımaksızın, ne pahasına olursa olsun onların da kendi meşreplerince bir modernite yorumu tutturacaklarına bütün kalbiyle inanan Erol Göka'yı sık sık hatırladım. Ama içlerinde Mevlüt Çetinkaya gibi, öyle bazı örnekler var ki, insan, inşallah Erol hocam bunu kastetmemiştir diyor:

"Bir Erzincan düşlüyorum
Cıvıl cıvıl insanların kaynaştığı
Cazibeli, çekici, güzel
Batıyı andırır, peri masalı türünden
Şehvetli yapılar, gösterişli işyerleri ...

Organize sanayi faal durumda
Mermer fabrikası ve diğerleri üretimde
İnşa halinde yeni yeni fabrikalar
Erzincan doğu değil
Batıdan bir parça artık"

Kul Nuri, kalkınmanın devletçi ekonomideki sacayaklarını saymakla yetinmiş:

"Bir Sümerbank, bir de Şeker Erzincan'ın kıymeti,
Ağır bakım, Üçüncü Ordu şeref ile şöhreti
Sözü söyletmez, başta tutar devleti
Yüzü aktır, başı diktir şefaatli Erzincan"

Alaaddin Keçeci fazla ahlakçı:

"Bir Cuma günüydü, koptu kızıl kıyamet/ Ey Allahım sen kullarına yardım et/ Kimi dünyada kalırken kimine çıktı davet/ Şu andaki haline bak, bak ta utan Erzincan "

Bir dede gibi müşfik, canım Halis Şehsuvaroğlu: "Nerendeydi yaran, nerende derdin/ Ne idi stresin neden gerildin/ Binlerce yuvayı yerlere serdin"

"Doğu'nun Parisiydin nazar mı değdi sana/ Dur artık sallanma canım Erzincan" diyen Doğukan Okur, inşallah evlenmiş, çoluğa çocuğa karışmış ve unutmuştur yazdığı bu şiiri. Aralarında öyle ağıtlar var ki, eğer kafa bulmuyorlarsa, birinin böyle içli, böyle naif ağladığı bir dünyada yaşamak insanın içini yeşertiyor:

"İmini cimini salladı kökten
Ne ararsan vardı yoğurttan sütten
Ağır hastalanmış dokunma lütfen
Gözyaşın Kemah'a akar Erzincan "
-Faruk Yerli

"bu kez depremzede Erzincan'dayım
Çayırlı, Otlukbeli, Tercan'dayım
Rahatım, keyfim pek yerinde; amma
Deprem korkusuyla heyecandayım"
-Sadık Altunkaynak

'Federal Almanya'dan Köpekler Geldi'

Deprem ile 'siyonizm', 'anarşi' ve 'vatan bölünmezliği' gibi temaslarıyla Abdurrahman Tektaş'ın ağıdı tam Erol hocamlık:

"Çığ altında kalan kardaşlarım
Çağrıda bulunuyorum dindaşlarım
Özel T.V.'leri birliğe çağıralım
Hep birlikte bunlara çare bulalım

Şehit kanlarıyla sulanan vatanım
Birlik beraberliğimizi bozmayalım
Kemikleri sızlıyor şahit ataların
Ermeni Siyonistlere fırsat tanımayalım"

Cihangir Bektaş duyarlı mı yoksa:

" Zalim anarşistler eder ateşi
Ne arkadaş dinler ne de kardeşi
Kimi çavuş idi kimi onbaşı
Seneler seneler kanlı seneler
Al kanlar içinde can veren erler"
- *Cihangir Bektaş*

" Akşamın yedisinde bir deprem oldu
Toprak altında kalanlar bağrımı deldi
Federal Almanya'dan köpekler geldi
Ölenleri buldu canım Erzincan "
-Şükran Şahin

Sallan Ercişim Sallan

En şiddetli sağanaktan girip en sulu sepken atanlarından çıktık ama mesleyi bel kemiğinden kavrayan iki ağıt var ki en sona sakladık. Onlar Erzincan demiş ama siz dilerseniz Van deyin dilerseniz Dinar:

"Bölünmez bir bütündür
Erzincan'la fay hattı
El oğlunun vicdanı
Kapkara ve berbattı

Binlerce yanan canı
On ton demire sattı
Belli Değil şimdilik
Kimler kimleri sattı ...

Otuzdokuz ve doksaniki
ne sondur ne de ilki
Bu ölüme layık mı ki
Erzincan'ın güzel halkı ...

Ağla, sızla, türkü yak
Sırtın kavi karnın tok
Sallan Erzincan, sallan
Benden sana fayda yok"
-Remzi Koç

"Ağlayın sular yükselsin belki kurtulur gemi."

yedi nokta iki

Emirhan Perker

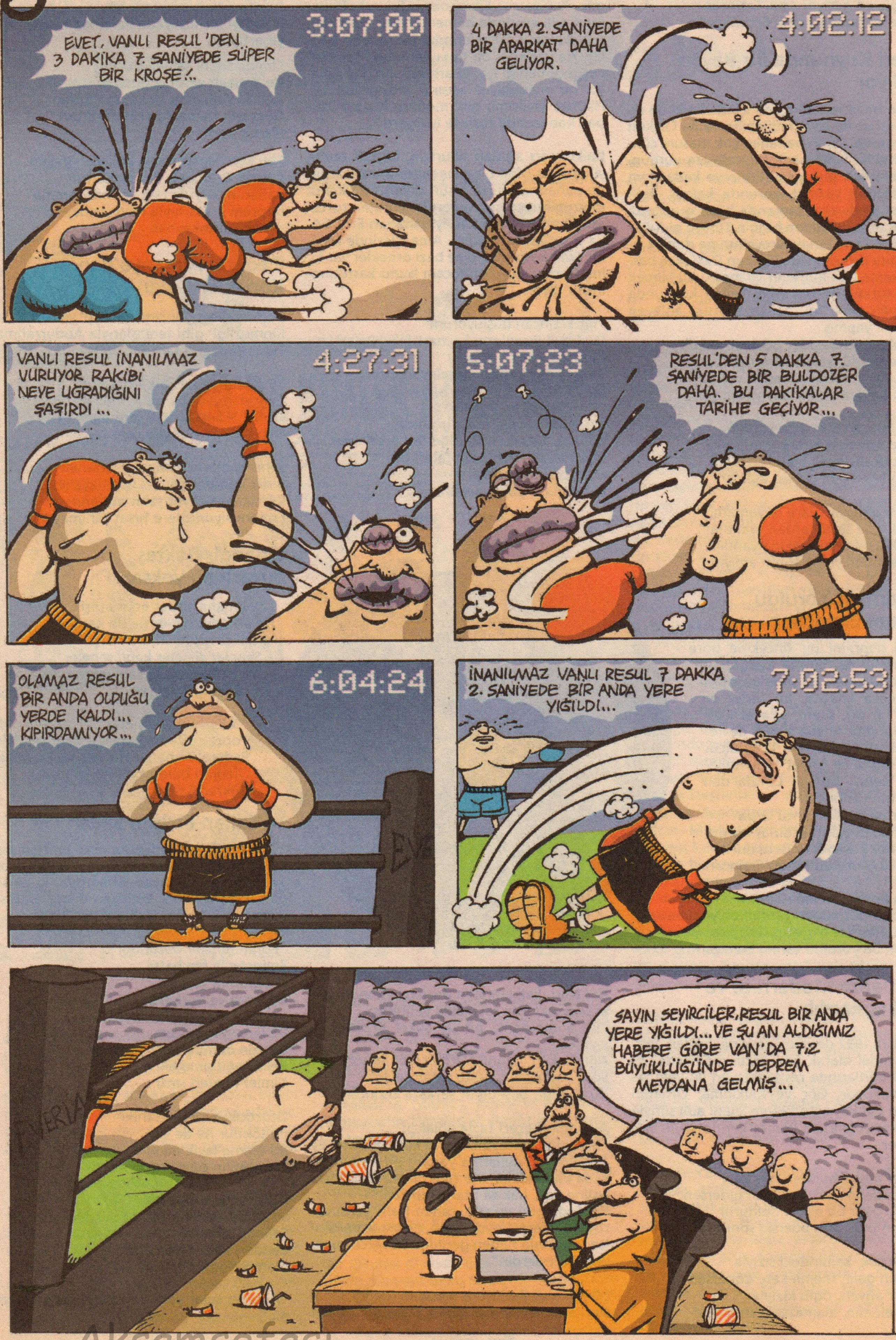
3:07:00
EVET. VANLI RESUL'DEN 3 DAKİKA 7. SANİYEDE SÜPER BİR KROŞE!..
4:02:12
4 DAKKA 2. SANİYEDE BİR APARKAT DAHA GELİYOR.
4:27:31
VANLI RESUL İNANILMAZ VURUYOR RAKİBİ NEYE UĞRADIĞINI ŞAŞIRDI...
5:07:23
RESUL'DEN 5 DAKKA 7. SANİYEDE BİR BULDOZER DAHA. BU DAKİKALAR TARİHE GEÇİYOR...
6:04:24
OLAMAZ RESUL BİR ANDA OLDUĞU YERDE KALDI... KIPIRDAMIYOR...
7:02:53
İNANILMAZ VANLI RESUL 7 DAKKA 2. SANİYEDE BİR ANDA YERE YIĞILDI...
SAYIN SEYİRCİLER, RESUL BİR ANDA YERE YIĞILDI... VE ŞU AN ALDIĞIMIZ HABERE GÖRE VAN'DA 7.2 BÜYÜKLÜĞÜNDE DEPREM MEYDANA GELMİŞ...

KAHRAMANLAR DA BAZEN İŞE YARAR!

Can Baytak

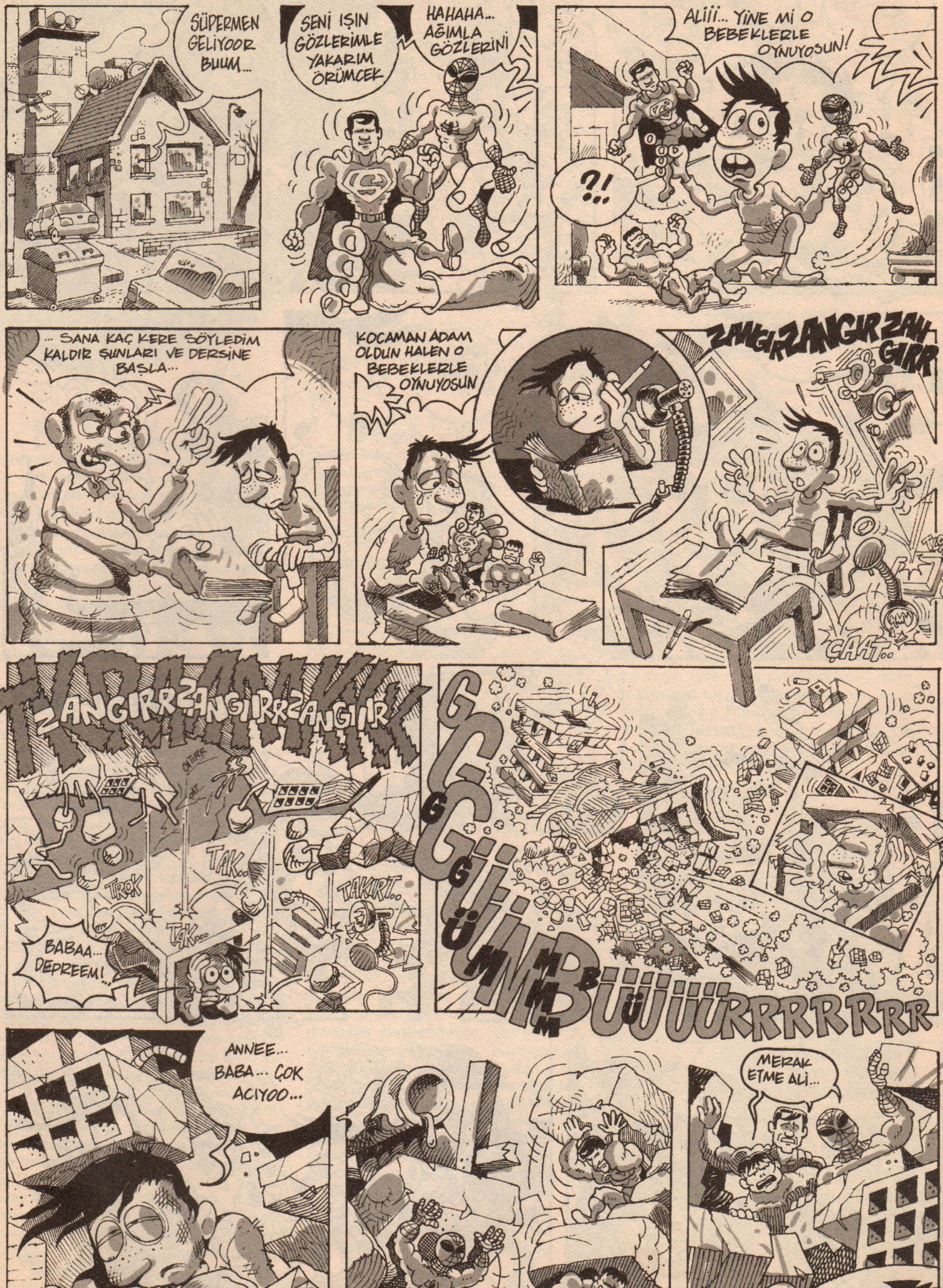
SÜPERMEN GELİYOOR BUUM...
SENİ IŞIN GÖZLERİMLE YAKARIM ÖRÜMCEK
HAHAHA.. AĞIMLA GÖZLERİNİ
ALİİİ... YİNE Mİ O BEBEKLERLE OYNUYOSUN!
?!
... SANA KAÇ KERE SÖYLEDİM KALDIR ŞUNLARI VE DERSİNE BAŞLA...
KOCAMAN ADAM OLDUN HALEN O BEBEKLERLE OYNUYOSUN
ZANGIRZANGIRZANGIRR
ÇAAT..
TKRAAAAAKKK
ZANGIRRZANGIRRZANGIIR
TAK..
TROK
TAK...
TAKIRT..
BABAA... DEPREEM!
GGGGÜÜMMMMMBÜÜÜÜRRRRRRR
ANNEE... BABA... ÇOK ACIYOO...
MERAK ETME ALİ...

devamı arka sayfada...

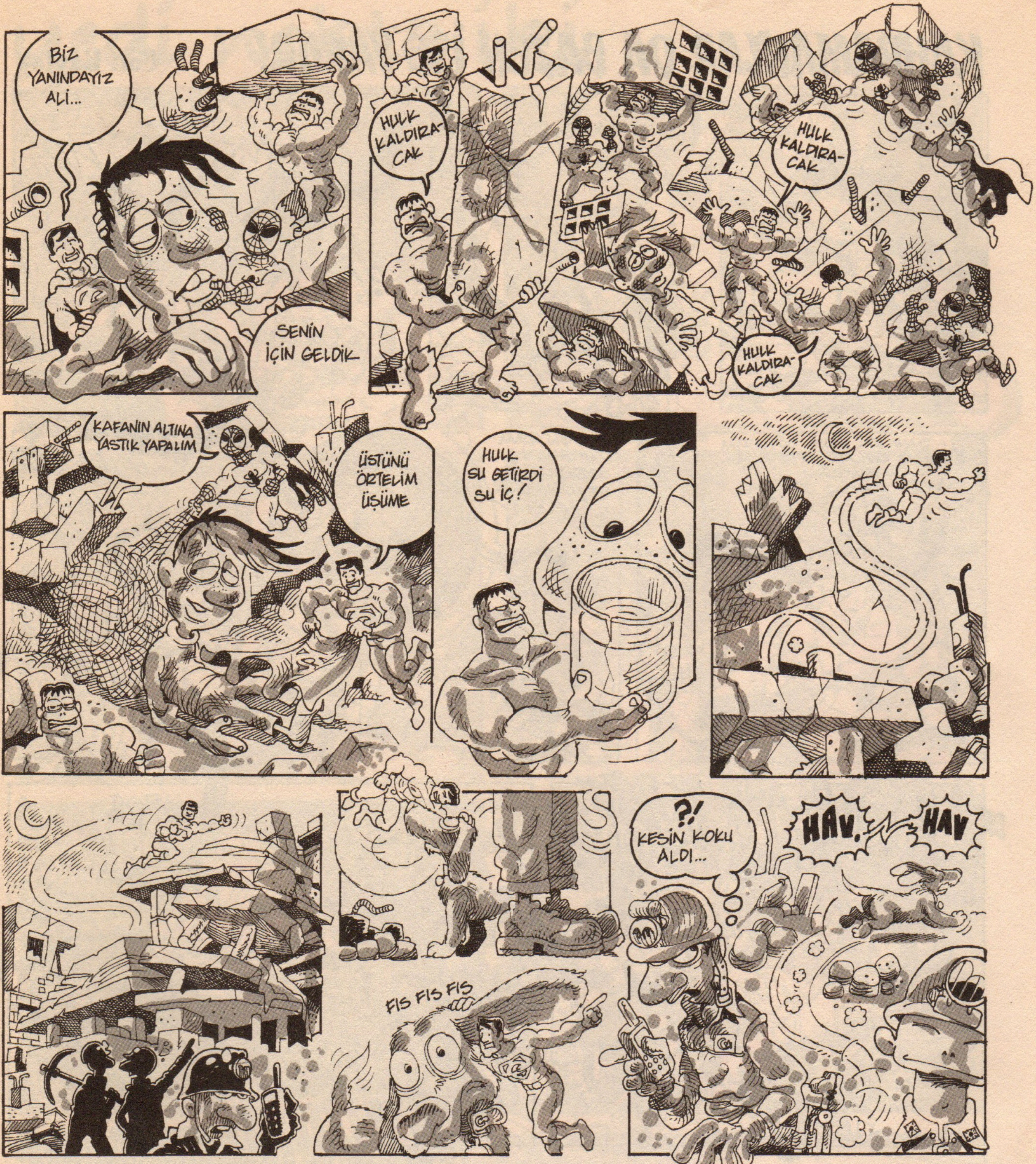
BİZ YANINDAYIZ ALİ...
SENİN İÇİN GELDİK
HULK KALDIRACAK
HULK KALDIRACAK
HULK KALDIRACAK
KAFANIN ALTINA YASTIK YAPALIM
ÜSTÜNÜ ÖRTELİM ÜŞÜME
HULK SU GETİRDİ SU İÇ!
?!
KESİN KOKU ALDI...
HAV, HAV
FIS FIS FIS
ZORRO BİRİNİ DAHA BULDU... ÇOCUK... İYİ DURUMDA GİBİ, KOŞUN!..
HAV
HAV
HAV
HAV
AKUT
AKUT

YAŞADIKLARI MUCİZELERLE ENKAZ ALTINDAN ÇIKAN TÜM ALİ'LERE, MURAT'LARA, AYŞE VE ZELİHALARA İTHAFEN...

Öykü:

BAŞKA BİR İNSAN

METİN FİDAN

Ben de herkes gibi, beklemekten sıkılmıştım. Sonsuza dek sürecek gibi hissediyordum bazen! Sonra, neyi beklediğimi, hattâ beklemenin kendisini de unutarak normal hayatıma devam ediyor, arasıra iğne batması gibi küçük iğrenç şoklar halinde tekrar hatırlıyordum. O anlarda, aynı şu anda karşınızda yaptığım gibi, beklediğim o şeyin ismini bile ağzıma almıyor, ondan açık bir dille söz etmiyordum. Böylece, beklemek bir ölçü kolaylaşıyor, bir sonraki zorlu hatırlayışa kadar durumu ustaca geçiştiriyordum.

Karşı koyamadığım bazı güçlü ve ısrarcı hatırlayışlarda; kendime sorduğum, en zor, en başarılı, sadece sorabilmekten bile gurur duyduğum şey şuydu: “Nereye gidecektim!?” Evet, özellikleri arasında “deprem kuşağı” olmak da bulunan, Allahın cezası bir kara parçasında yaşıyordum! Oldu ki, karar verdim (bir gazetenin bilim-teknik ekinde gözüme çarpmıştı: Einstein'in hayatta en sevdiği üç şeyden biri “birşeye karar verebilmekmiş!”) oldu ki bunu başardım ve kararımı verdim. Gene de, kolay mı gidebilmek? Diyelim, dörtte üçü zaten deprem tehlikesi bölgesinde bulunan ülkede, sağlam basabileceğim bir toprak parçası buldum ve gidip yerleştim. Peki, arkadaşlarım olmadan nasıl yaşarım ben!? Zaten kolay arkadaş edinebilen birisi değilim; elde olanları da bu korku yüzünden kaybetmeyi kendime yediremiyorum! İyi ki sürekli beraber yaşamak zorunda olduğum, şu bildiğimiz anlamda bir ailem yok. Annem, tepelerine göktaşları düşse gelmez zaten, bırakmaz evini! Ben biraz zorlasam, o da biraz daha akıllıca bir laf edecek olsa “Başa gelen çekilir oğlum, ne yapalım, kader” der, bu vakum etkisi yaratan tuhaf sözle, tüm ısrarımı oracıkta kurutup bitirir. İyi ki evlenmemişim de. Gerçi o durumda, bir aile reisi olarak bana inanılması, “onların” güvenliğini düşündüğüm için benimle gelmeleri gerekirdi. Yine de, kafasız bir kadına çatarsam, çoluk çocuk beraberce şehri terk etmemiz konusunda sorun yaşanabilirdi. “Alt katlar”, “üst katlar” da doyurucu çözümler gibi görünmüyordu bana. Gerçek deprem güvenceli bir konut ise, bizim ulaşabileceğimiz birşey hiç değildi. Onlarca hayalin arasındaki başka bir keyifli hayâldi sadece o! Kısacası, tek başıma olduğum halde bile, şurdan şuraya çekip gidemiyordum. Atalarımız, eski insanlar; onlar nasıl becermişti peki! Doğaya karşı duydukları korku ve gerekli saygı ile, olası tehlikelere karşı binlerce kilometre göç edip durmuşlardı. Adamlar, sıcakta dahi soğuğa koşturmuş, üşüyünce de geri dönmüşlerdi. Hayvanlar bile beceriyordu bunu!. Ah şu güçsüz, medeni insan, zavallı aptalcık. Onu bozan, hep şu “düzen” takıntısı! İki dakika soluklanmaya görsün bir yerde, hemen sahipleniyor, kaba basit kurallarla bir düzen oluşturuyor; o mola yerine dair anılar bile yavaşça şekillenmeye başlıyor.

Bunların çoğu, şurda burda duyduğum, birazı da okuduğum şeyler. Benim zihnimden çıkarak büyümüş düşünceler olsaydı, belki beklemek dışında sahici ufak adımlar atabilirdim. Ama her zamanki gibi, en iyi yaptığım şeyi yapmaya devam ettim, çaresizce. “Bekleme”nin, sınırlı sayıdaki güzelliğinden bir tanesi de bu: “Yapıyormuşsunuz,” “ediyormuşsunuz” hissi veriyor. Vücut ve beyin motorundan gelen, belirgin bir “çaba harcama” gürültüsü işitilmiyor. Çoğu zaman, sessizlik. Tatlı bir kabulleniş. Hiçbirşey yapmamak ile beklemek, aynı eylem olarak kabul görüyor zaten birçok kişi tarafından! Bu açıkgözlülük yetmezmiş gibi, bir de bu aldatıcı durumu taçlandırma, yüceltme hevesi ortaya çıkıyor: Adına “kadercilik” denilen şeye uygun olarak; ve her insana göre değişen bir inanç maskesi ile, tüm acıtıcı sivri köşeler yontuluyor, daha yenilir yutulur bir gerçeklik oluşturuluyor!. Ne yazık ki, bu gizli saklı hevesler, bilinçli veya refleks karşı koyuşlar, hiçbiri; beklenilen şeyin bir gün gelmesine engel olamıyor!

“Bekleyişin bir ortası var mı?” deseniz, “bence yok” derim. Başı da yok, sonu da yok, ortası hiç yok. Yüzyıl da bekleseniz, onbeş dakika da beklesiniz, yoğunluk ve kıvam olarak aynı şey. O yüzden, oturduğum kiralık kat, mahalle, tüm şehir çatır çatır sallanmaya başladığında, bekleyişimin hangi evresindeydim, bilmiyorum. Belki bu talihsiz gün yaşanmamış olsaydı, bir elli yıl daha rahatça bekleyebilirdim. Belki de, çoktan gecikmişti. Sıkıntılı, acı verici ve ruh hırpalayıcı bu bekleyişin, kıçı-başı olmasa bile; başka bir hayret verici özelliği bulunduğu açıktı. Fazla geçmeden, ilk başta bir rüyanın başlangıcı olduğunu sandığım o anlarda, büyük Sarsıntının 10. dakikasında söylendi bunlar bana.

Sokaktan biraz hızlıca tüp kamyonu geçerken bile, asfaltın o sarsıntılarını tüm yüreğinde hisseden bir “büyük korunmasız şehir” vatandaşı olarak, bu beklenen asıl sarsıntıda kalpten nasıl gitmediğime şaşırıyorum. Ama “çok az kalmış!” Pamuk ipliğiyle tutunmuşum. “Bekleyişimin” tuhaf özelliğini bana açıklayan kişiler söyledi bunu da. (“Kişi” tanımlamasını, onlar da uygun bulmuştu! Yaratık, Uzaylı, Cin, Mahluk, Organizma, yeterli olmamıştı. “Kişi,” en samimi olanı gibiydi. Zaten bu konuda fazla konuşamadık hiç.)

Gene bir kamyon sarsıntısı olduğunu düşünerek, on saniye sonrasında korkulu gerçeği kabul ettiğim andan; üzerimde soğuk bir beton kütlesiyle hareketsiz uzandığım anlara kadar; ağzım durmamıştı. Övgü ve sövgü sözcüklerini, aynı anda telaffuz etmiştim! Kişi'ler, öyle söyledi: Yaratıcıma, hem şükretmişim, hem isyan etmişim, o bitmek bilmeyen dakikalarda.

“Hatırlamıyorum. Evet, kendimi kaybetmiş gibiydim. Yoğun bir öfke de vardı, umut da. Kabulleniş de, çıldırma da. Ama kelimesi kelimesine anımsamıyorum ağzımdan çıkanları. Peki, bu ne anlama geliyor yani?” diye sorduğumda, çok azını kavrayabildiğim (içinde sadece ruh-algı-uzay-zaman gibi kavramlar tanıdık gelen) bir yığın karmaşık teknik izahatta bulunuldu. Kişi”lerden biri, (bana hiç bakmayan, yüzü güneş gibi parlak bir gezegene dönük olan) anlayabileceğim şekilde basitleştirdi. Kendi cümlelerimle söylüyorum: “Bu tür, tamamen farklı, hattâ zıt iki duygunun, aynı anda yoğun bir şekilde açığa vurulması, “zaman ve mekanda tuhaf bir yırtık oluşturuyor”muş! O zıt iki duyguya yürekten inanılıp, ikisinin de aynı anda sahiplenilmesi, orta noktadaki bir durağanlıktan çok, aksine inanılmaz enerji açığa çıkarıyormuş. Şimdilik bizlerin işine yaramayan bir enerji. O kişiler”e yarayan, uzaklardan duyulan bir bilgi: Bir sinyal!”

Üzerimdeki ağırlığı, kaldırmışlardı. Kişilerin yanında, yukarıdaydım. O garip dakikalarda, bundan daha tuhaf ne olabilir ki diye hissediyordum ama, gerçekten daha tuhaf birşey farkettim yine. Bir yere götürülüyordum, bu belliydi! O anlarda, yukarıda bahsettiğim, "doğal afet korkusuyla başka bir kente göçme" şeklindeki fantastik plânımdaki, arkadaşlarımdan, alıştıklarımdan ayrılma korkusunu hissettim! Belki birer uzaylı, garip, yarı düşsel-yarı zihnimin kurgusu yaratıklar, belki bilmediğim uzak bir ülkenin insanları, bu yabancı "Kişi"ler, beni büyük bir tehlikenin içinden çekip alsalar da (artık koptuğunu düşündüğüm bacağımı saniyeler içinde iyileştirmişlerdi) gene de, müthiş bir zehirli hüzün vardı üzerimde. Bildiklerimden, inandıklarımdan, sevdiklerimden ve alıştıklarımdan uzaklaştığımı düşünüyordum! Evet, yıllardır ben de kurmuştum bunları; uzak gezegenlerden gelen, becerikli ve iyi niyetli uzaylıları; olağanüstü bir teknolojiye ve uygarlığa sahip yabancıları, ben de hâyâl etmiştim hepsini. Ama gene de, onlarla beraber acayip bir yere gidiyor olmak ürkütüyordu.

Bana, uyanmışım-kalkmışım gibi (24 saat) gelen bir sürenin ardından, gitmek de sonlandı, geri dönüş de bitti. Kelimenin tam anlamıyla, "ortada kaldığımı" hissettim! "Peki neden kurtardınız betonun altından o zaman!?" diye bağırmak istiyordum, ama buna gerek yoktu. Kafamda düşünüp de ağzımı açar açmaz, sorduklarıma duygusuzca, en uygun yanıtı yapıştırıyorlardı. Hattâ bazen bu uygun, hap gibi mükemmel hazır yanıtlar, sormaya hazırlandığım birkaç sorumun birden yanıtı oluyordu ki, sessizce havaya bakıp, cümledeki o doğru ve güzel anlamları ayrıştırıyordum! Bütün bu güzellikleri ve doğruluklarına rağmen, Kişi"ler duygusuzdular. Verdikleri son cevap acımasızcaydı! "Evet, vücudumu ve beynimi incelemek için almışlardı beni. Yıllarca Beklenen"in gerçekleştiği o büyük korku anındaki, isyan ve şükretme karışımı çığlıklarım, başka çok az kişinin yansıtabileceği bir sinyal oluşturmuştu onlar için. Zaten farklı zamanlarda, birçok "insan" için bunun yapıldığını da söylediler. Sadece farklı bir coğrafyadanmışım! "Kabulleniş, kader, inanç, isyan, sığınma" gibi değişik insan kavaramlarını inceleyecekleri, tuhaf bir coğrafya!

"Manyak mısınız, ben ne olucam!" diye bağırdığımı hatırlıyorum. Belki bir kepçe üzerimdeki betonu ucundan kaldırmaya başlayabilir, belki bir delik bulur oradan sürünerek yırtardım aşağıda. Ama bunların, burada yaptığı alçaklıktı! ("saf doğruluk") terbiyesizlikti! Dünyada pek çok insanı derinden etkileyip, bir şekilde kalbini kırabilecek sözlerin hiçbir tanesi, bu kişiler"in kılını kıpırdatmadı. İyilik yapıyorlar diye safça düşündüğüm yaratıklar, buz gibi vicdansızdılar. Uzatmıyayım, söyledikleri delice şey şuydu: İncelemeleri bitmişti. Cansız bedenimi aşağıya geriye, debelenen ruhumu da uzaya fırlatacaklarmış. Çöp gibi! Portakalın içi emilmiş, dışı ısırılmış posası gibi.

"Olmaz!" dedim. "Ne hakkınız var buna!?" Çaresizlikten, bana göre mantıklı cümleler kurup duruyordum. "Başka bir seçenek daha olmalı!", "Kafayı yemişsiniz siz.." Sert duvardan seken yumuşak lastik toplar gibi, bu cânım soruların hepsi, gene kafamın içine dönüyordu. Ayakta duruyor olmalıydım. Bulunduğum yerde tuhaf bir çekim vardı. Ve ne metal, ne de birçok bilimkurgu filmindeki gibi yapışkandı etraf. Bir plastik duygusu hissediyordum. Ama, petrolden imal edildiğini bilmesem görüp görebileceğim en harikulade plastik diyeceğim bir madde! İçinden gizemli bir şekilde, müthiş parlak bir ışık geçiriyordu. Kişi"ler, farklı renkte ışıkların ardındaydılar. Nereye dayalı duruyorum acaba diye, tatlı ışık sisinin arasında etrafımı yokladığımda; bu kez metal gibi, sert alüminyumdan ama üzeri tülbent cinsi bir koruyucuyla kaplandığını düşündüğüm, havada asılı duran üçgen bir nesneye dokundu elim. Bütün bu kıpırdanmalarım sırasında, çaresizce söylenmeye devam ediyordum. "Bunu yapmaya hakkınız yok!", "Belki sizin orada işinize yarayabilirim?." İki "kişi", bana bakmadan aralarında iletişim kurmaktaydı çoktandır. Bana dönerek, az önce söylediğimin mümkün olduğunu söylediler. "Başka bir seçenek daha olmalı!?" şeklindeki sorumun, bir cevabı varmış. Bugüne kadar çok az istenildiği ve kendileri de anlamlı bulmadıkları için, pek yapmıyorlarmış bunu. Eğer istersem, on saniye içinde, biz insanların "Reenkarnasyon" dediğimiz işlemi gerçekleştirebileceklerini söylediler. Nasıl bir yeni insan ve yeni yaşam dilediğim de bana kalmışmış!. Reenkarnasyon hakkında, kulaktan duyduklarım dışında birşey bilmiyordum. Herhangi bir yan etkisi mevcut mudur, ahlâki, teknik sakıncaları nedir, sormadım birşey. Balıklama atladım!. İyi ki de yapmışım. Açıkçası, şu anki yaşamımdan çok memnunum.. Pek az insan, yaşamından sahiden memnundur!

Kişiler"in önerisini kabul ettiğim anda, kendimi, büyük yağlı boya tablolar, kıvrılarak havaya uzanan süslü heykellerle dolu, zemini basmaya kıyamayacağım bir doğallıktaki pahalı ahşapla kaplı, kocaman bir salonda buldum. İlk aklıma düşen; birazdan, yemeğe önemli misafirlerimizin gelecek olmasıydı. Yeni hayatım için; ülkede "fantezi müzik"de denilen, çok popüler ve para eden bir müzik alanında şarkıcı olan, zaman zaman televizyonda sunuculuk, oyunculuk ve şimdi hatırlamadığım başka tuhaf, para eden işler de yapan, ülkenin yönetim katında hatırlı tanıdıkları bulunan ünlü bir insanın, çok sevdiği öz kardeşi olmayı seçmiştim. Gerçek anlamda çalışmam bile gerekmiyordu. Ağbimin, birazdan burada olacak, kimisi hükümette görevli, hatırlı bürokrat tanıdıkları için tüm sofrayı düzenleme işi bana aitti ama. Bu tür konularda bana güveniyordu! Onun yüzünü kara çıkarmadım. Şehrin iki yakasına, yedi tepesine, ayrı araçlarla, ayrı adamlar yolladım. Kel kafalı, sırça bıyıklı şu herif (birşeyin bakan danışmanı mıydı mıydı neydi hatırlamıyorum) yalnızca Pendik civarındaki özel kasaplarda hakikisi satılan "Kuru Et"i çok seviyormuş. Onu bile gün içinde buldurup getirtim. Yemek ve muhabbet, çok keyifli geçmekte. Ağbim, parasını verip çekmeyi (çektirmeyi) düşündüğü sinema filminden söz açtı. "Ağbi, Van Dam"ı oynatalım mı parasını verip, valla harika olur!?" diyecektim ama, yaşım onlara göre ufak olduğundan çok lafa girmiyorum. Ama bu değerli, zeki insanların konuşmalarını dinlemek, sadece aralarında bulunmak, bu camiadan olmak bile inanılmaz hoşuma gidiyor!

Bol bol, beş kilo alarak, üç kilosunu sofraya koydurttuğum etten koca bir lokmayı ağzında eritip kaybeden bürokrat: "Şu deprem de, tam sırasını buldu" dedi. Gerekli bir saygı ve samimiyeti aynı anda gösterebilen sevgili ağabeyim, "Fırsat budur diyip, sizi de yıpratıyorlar dii mi ağbi?" dedi, "Yok, yardım yetersizmiş, yok hükümet çaresizmiş, şerefsiz provaka, prövv? pravekatörler!." Hızla tatlıya geçen yetkili ve hatırlı ağbimiz, "Yok, iyi böyle aslında, onu kastettim ben!" dedi. "Arada birçok önemli mesele, buharlaşıp gidiyor. Koskoca bir devlet, bilinen bir tehlikeye karşı, yıllar boyu nasıl önlem alamasın ki. Ama bu tür, doğal afet gibi büyük korkuları halkın üzerinde canlı tutmak, her hükümetin işine gelir. Tükenmek bilmeyen yıpratıcı bir bekleyişle, can telaşına düşüp, ruhen hırpalanan vatandaş, normal bir yaşamdaki normal birçok hakkını da aramayı unutacaktır artık. Bu hep böyle olmuştur dünyada. Biz de bu doğal sigortayı görmezden gelemeyiz."

Bu sofrada bulunmak, hoşuma gidiyor. Hepsi özü-sözü bir, harika insanlar! Aralarında bulunduğum, onlardan birisi ve ağbimin kanından olduğum için her dakika şükredesim geliyor. Başka bir insan olmayı aklımdan bile geçiremezdim!

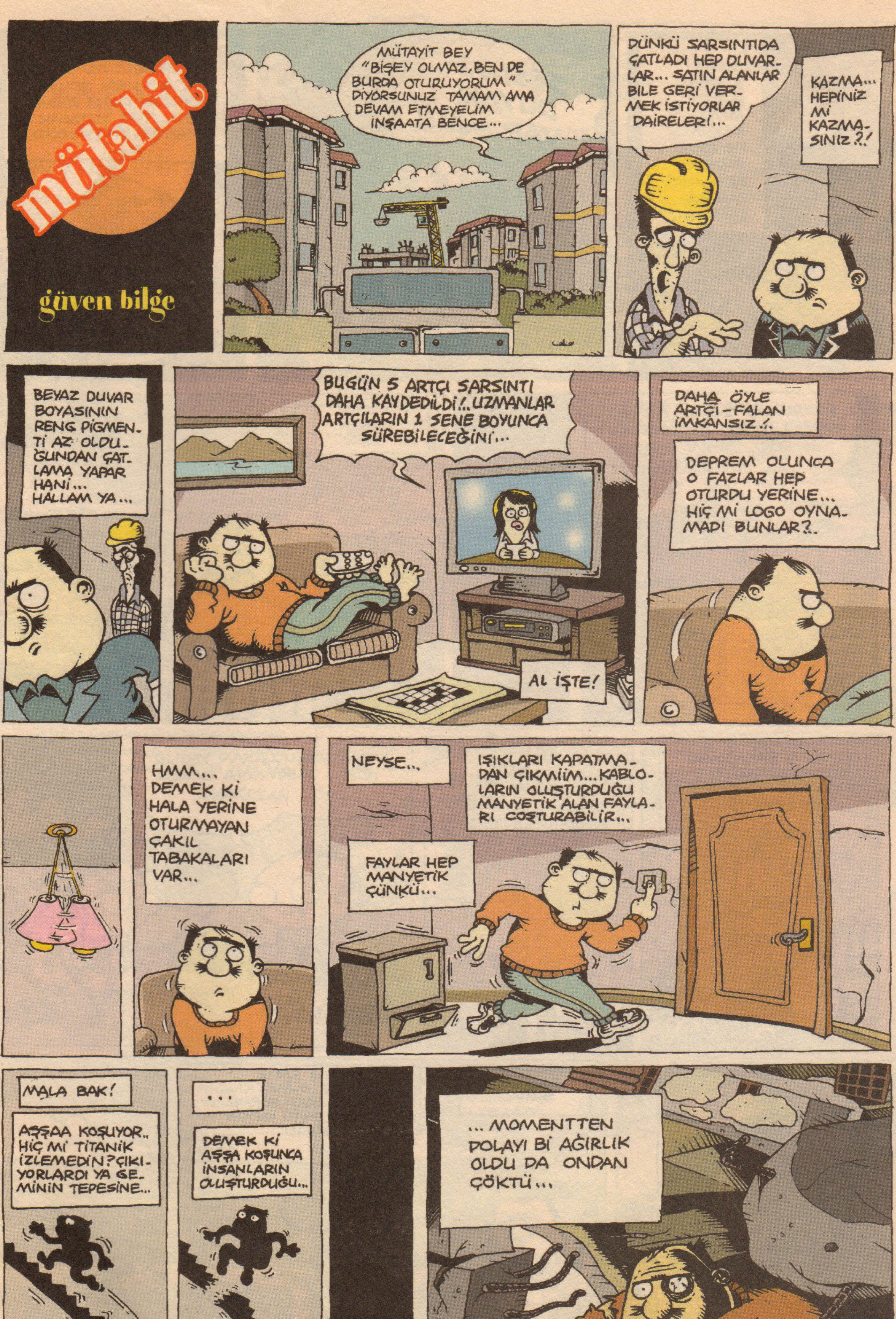
mütahit
güven bilge
MÜTAYİT BEY "BİŞEY OLMAZ, BEN DE BURDA OTURUYORUM" DİYORSUNUZ TAMAM AMA DEVAM ETMEYELİM İNŞAATA BENCE...
DÜNKÜ SARSINTIDA ÇATLADI HEP DUVARLAR... SATIN ALANLAR BİLE GERİ VERMEK İSTİYORLAR DAİRELERİ...
KAZMA... HEPİNİZ Mİ KAZMASINIZ?.!
BEYAZ DUVAR BOYASININ RENG PİGMENTİ AZ OLDUĞUNDAN ÇATLAMA YAPAR HANİ... HALLAM YA...
BUGÜN 5 ARTÇI SARSINTI DAHA KAYDEDİLDİ!.. UZMANLAR ARTÇILARIN 1 SENE BOYUNCA SÜREBİLECEĞİNİ...
AL İŞTE!
DAHA ÖYLE ARTÇI-FALAN İMKANSIZ.!.
DEPREM OLUNCA O FAZLAR HEP OTURDU YERİNE... HİÇ Mİ LOGO OYNAMADI BUNLAR?..
HMM... DEMEK Kİ HALA YERİNE OTURMAYAN ÇAKIL TABAKALARI VAR...
NEYSE...
IŞIKLARI KAPATMADAN ÇIKMIİM... KABLOLARIN OLUŞTURDUĞU MANYETİK ALAN FAYLARI COŞTURABİLİR...
FAYLAR HEP MANYETİK ÇÜNKÜ...
1
MALA BAK!
AŞŞAA KOŞUYOR.. HİÇ Mİ TİTANİK İZLEMEDİN? ÇIKIYORLARDI YA GEMİNİN TEPESİNE...
...
DEMEK Kİ AŞŞA KOŞUNCA İNSANLARIN OLUŞTURDUĞU...
... MOMENTTEN DOLAYI Bİ AĞIRLIK OLDU DA ONDAN ÇÖKTÜ...

devamı arka sayfada...

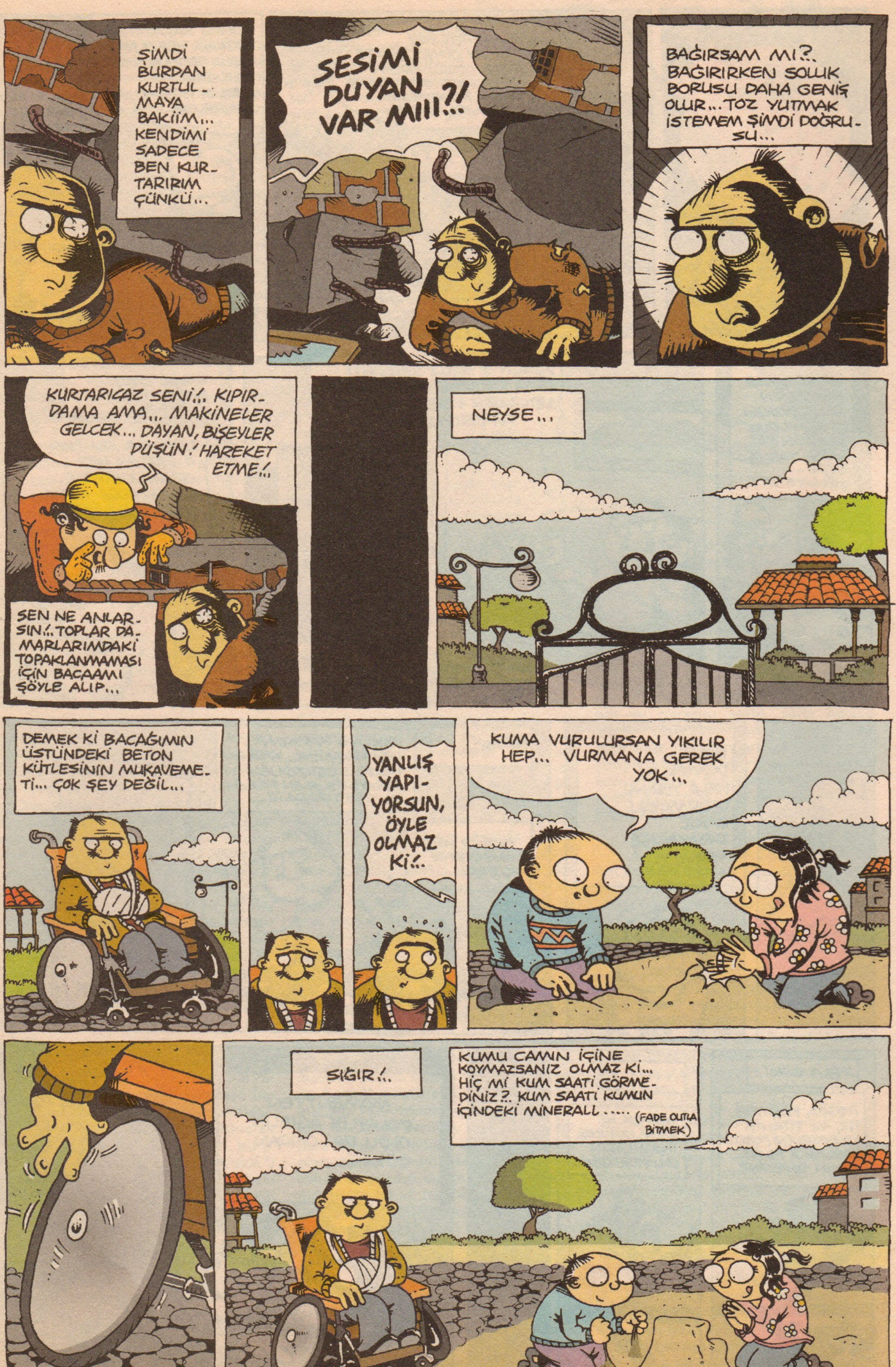
ŞİMDİ BURDAN KURTULMAYA BAKIIM... KENDİMİ SADECE BEN KURTARIRIM ÇÜNKÜ...
SESİMİ DUYAN VAR MIII?!
BAĞIRSAM MI?.. BAĞIRIRKEN SOLUK BORUSU DAHA GENİŞ OLUR... TOZ YUTMAK İSTEMEM ŞİMDİ DOĞRUSU...
KURTARICAZ SENİ!.. KIPIRDAMA AMA... MAKİNELER GELCEK... DAYAN, BİŞEYLER DÜŞÜN! HAREKET ETME!..
SEN NE ANLARSIN!.. TOPLAR DAMARLARIMDAKİ TOPAKLANMAMASI İÇİN BACAAMI ŞÖYLE ALIP...
NEYSE...
DEMEK Kİ BACAĞIMIN ÜSTÜNDEKİ BETON KÜTLESİNİN MUKAVEMETİ... ÇOK ŞEY DEĞİL...
YANLIŞ YAPIYORSUN, ÖYLE OLMAZ Kİ!..
KUMA VURULURSAN YIKILIR HEP... VURMANA GEREK YOK...
SIĞIR!..
KUMU CAMIN İÇİNE KOYMAZSANIZ OLMAZ Kİ... HİÇ Mİ KUM SAATİ GÖRMEDİNİZ?.. KUM SAATİ KUMUN İÇİNDEKİ MİNERALL..... (FADE OUTLA BİTMEK)
BİTTİ

Van'daki depremde Cemo ve Dayı'yı kaybettik

Van'da meydana gelen ilk depremle birlikte Cem Emir ile Erciş'e gittik. 10 gün boyunca Erciş'li depremzedelerin sesi, soluğu olmaya çalıştık. Bu arada Van'da meydana gelen ikinci deprem büyüklüğündeki artçılara yakalandık. İnsanların çaresizce enkaz başlarında saatler, hatta günlerce beklemesine tanıklık ettik. Erciş'ten kötü haberlerden çok mucize haberlerine tanıklık ettik, Azra bebek, Serhat ve İmdat'ın saatler sonra enkaz yığınlarından çıkan temiz yüzlerine ve bakışlarına tanıklık etti ve Türkiye ile paylaştık. Ama ikinci deprem'de 2 can verdik. Cemo (Cem Emir) ve Dayı (Sebahattin Yılmaz)ı enkaz altında bıraktık. İlk gün onları enkaz başında beklerken, protestoya müdahale eden polisin gazını yedik, arama kurtarma ekipleri ile birlikte. Yine yılmadık bekledik, bekledik. Telefon sinyal veriyor dendiğinde daha da umutlandık. Ancak, geçen saatler ve otelin yıkılış biçimi umutlarımızı azalttı. Sonunda iki arkadaşımızın, cansız bedenini teşhis etmek bana düştü. Bu bana çok koydu, Cem'le gittim Van'a Cem'siz döndüm. Babasını Cem'le döneceğim diye teselli verdim ama, morgun önünde babasının bana, "Ferit bana Cem ile döneceğini söylemiştin ama oğlumun cenazesini verdiniz"deyişini belki hayattım boyunca unutmayacağım.

Ferit ASLAN

LeMan
ATOM

Sayı: 1 (Özel Sayı)
2 Aralık 2011 Perşembe

Aylık Yaygın Süreli Yayındır

Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
İmtiyaz Sahibi ve Genel Yönetmen: Tuncay AKGÜN
Yazıişleri Müdürü: Zafer AKNAR
Editör: M.K. Perker
Art Direktörler: Murat Yüceşan, Fikret Özdemir, Tonguç Karakoç
Kaligrafi: Fatih Kaan
Satış: Ayhan Düz
Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No:14 Beyoğlu/ İstanbul.
Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat)
Fax: 0.212.245 38 06
Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65
Baskı: LeMan Matbaası
Adres: Aliminyumcular Sanayi Sitesi C-5 Blok No: 7-8
Hadımköy/İST. **Tel:** 0212 - 858 00 93 (Pbx).
Genel Dağıtım: D.P.P A.Ş

YAY-SAT, BAŞ BAYİİLER, SON SATICI VE TÜM DAĞITIM EMEKÇİLERİNE; BU ÇALIŞMAYA VERDİKLERİ MÜHİM DESTEKTEN DOLAYI ÇOK TEŞEKKÜR EDERİZ!

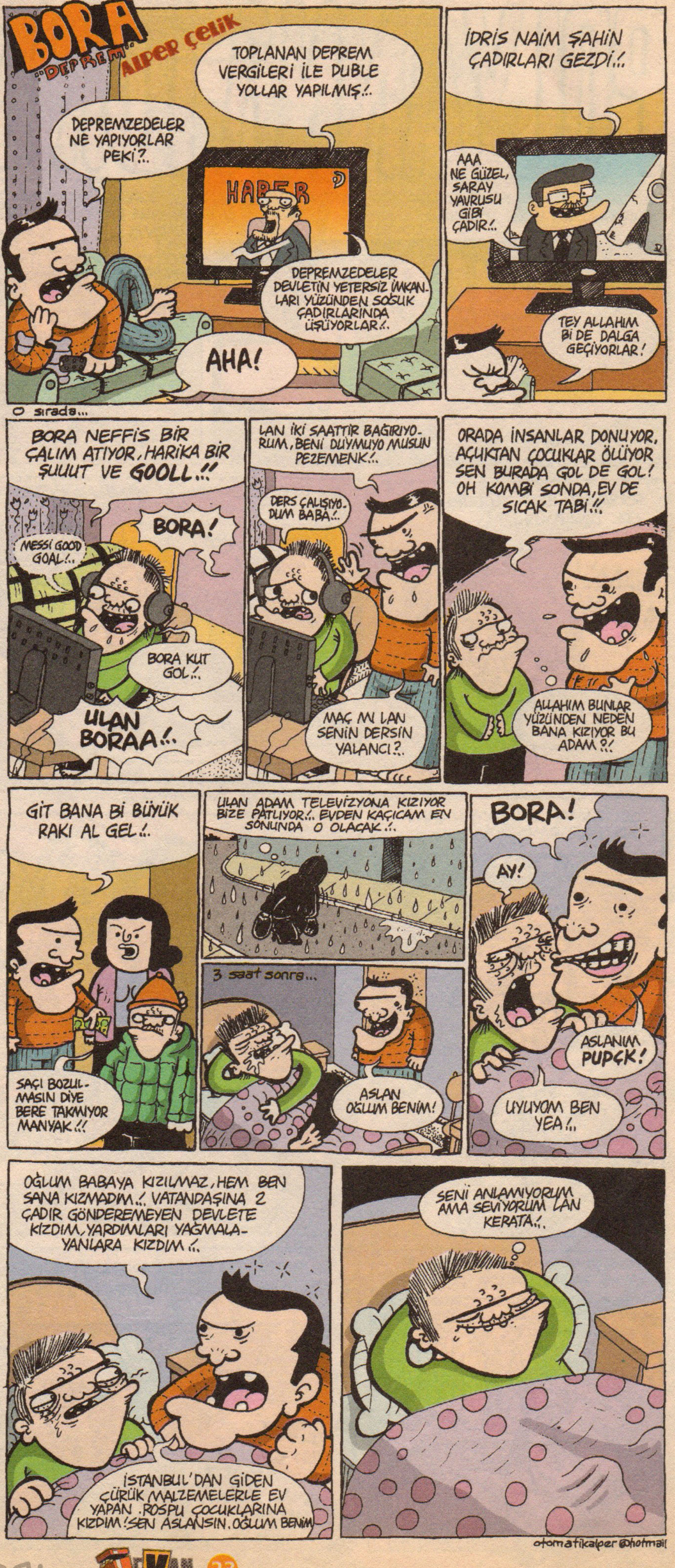
BORA
"DEPREM"
ALPER ÇELİK
TOPLANAN DEPREM VERGİLERİ İLE DUBLE YOLLAR YAPILMIŞ.!..
DEPREMZEDELER NE YAPIYORLAR PEKİ?..
HABER
DEPREMZEDELER DEVLETİN YETERSİZ İMKANLARI YÜZÜNDEN SOĞUK ÇADIRLARINDA ÜŞÜYORLAR.!..
AHA!
İDRİS NAİM ŞAHİN ÇADIRLARI GEZDİ.!..
AAA NE GÜZEL, SARAY YAVRUSU GİBİ ÇADIR.!..
TEY ALLAHIM Bİ DE DALGA GEÇİYORLAR!
O sırada...
BORA NEFFİS BİR ÇALIM ATIYOR, HARİKA BİR ŞUUUT VE GOOLL.!!
BORA!
MESSİ GOOD GOAL.!..
BORA KUT GOL.!..
ULAN BORAA.!..
LAN İKİ SAATTİR BAĞIRIYORUM, BENİ DUYMUYO MUSUN PEZEMENK.!..
DERS ÇALIŞIYODUM BABA.!..
MAÇ MI LAN SENİN DERSİN YALANCI?..
ORADA İNSANLAR DONUYOR, AÇIKTAN ÇOCUKLAR ÖLÜYOR SEN BURADA GOL DE GOL! OH KOMBİ SONDA, EV DE SICAK TABİ.!!
ALLAHIM BUNLAR YÜZÜNDEN NEDEN BANA KIZIYOR BU ADAM?!
GİT BANA Bİ BÜYÜK RAKI AL GEL.!..
SAÇI BOZULMASIN DİYE BERE TAKMIYOR MANYAK.!!
ULAN ADAM TELEVİZYONA KIZIYOR BİZE PATLIYOR.!.. EVDEN KAÇICAM EN SONUNDA O OLACAK.!..
3 saat sonra...
ASLAN OĞLUM BENİM!
BORA!
AY!
ASLANIM PUPÇK!
UYUYOM BEN YEA.!..
OĞLUM BABAYA KIZILMAZ, HEM BEN SANA KIZMADIM.!.. VATANDAŞINA 2 ÇADIR GÖNDEREMEYEN DEVLETE KIZDIM, YARDIMLARI YAĞMALAYANLARA KIZDIM.!..
İSTANBUL'DAN GİDEN ÇÜRÜK MALZEMELERLE EV YAPAN ROSPU ÇOCUKLARINA KIZDIM! SEN ASLANSIN. OĞLUM BENİM
SENİ ANLAMIYORUM AMA SEVİYORUM LAN KERATA.!..

otomatikalper @hotmail

POLYANNA İDRİS

EMİR SAĞLAM
&
GÖKHAN AKBABA

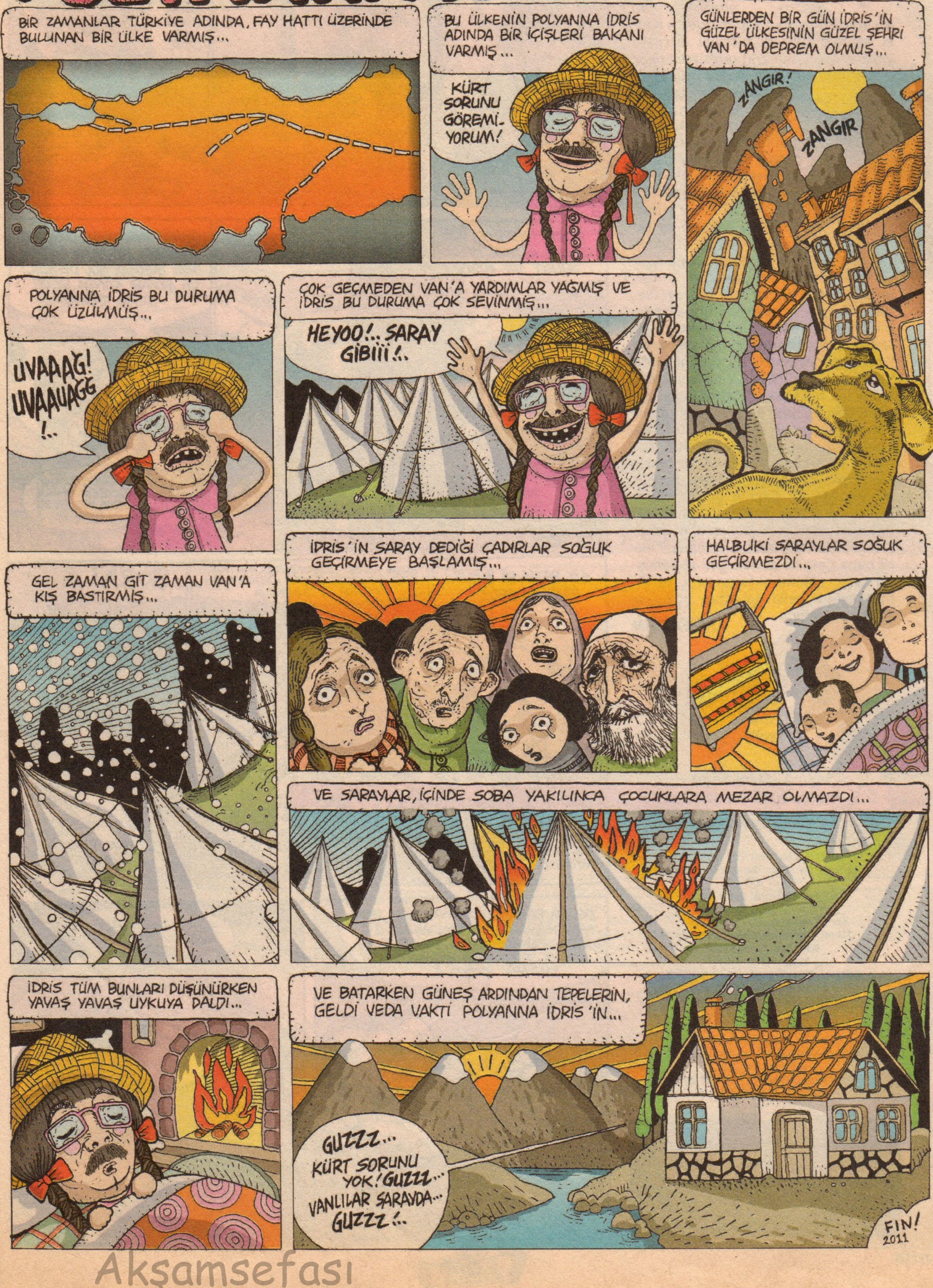
BİR ZAMANLAR TÜRKİYE ADINDA, FAY HATTI ÜZERİNDE BULUNAN BİR ÜLKE VARMIŞ...
BU ÜLKENİN POLYANNA İDRİS ADINDA BİR İÇİŞLERİ BAKANI VARMIŞ...
KÜRT SORUNU GÖREMİYORUM!
GÜNLERDEN BİR GÜN İDRİS'İN GÜZEL ÜLKESİNİN GÜZEL ŞEHRİ VAN'DA DEPREM OLMUŞ...
ZANGIR!
ZANGIR
POLYANNA İDRİS BU DURUMA ÇOK ÜZÜLMÜŞ...
UVAAAĞ! UVAAUAĞĞ !..
ÇOK GEÇMEDEN VAN'A YARDIMLAR YAĞMIŞ VE İDRİS BU DURUMA ÇOK SEVİNMİŞ...
HEYOO!.. SARAY GİBİİİ!..
GEL ZAMAN GİT ZAMAN VAN'A KIŞ BASTIRMIŞ...
İDRİS'İN SARAY DEDİĞİ ÇADIRLAR SOĞUK GEÇİRMEYE BAŞLAMIŞ...
HALBUKİ SARAYLAR SOĞUK GEÇİRMEZDİ...
VE SARAYLAR, İÇİNDE SOBA YAKILINCA ÇOCUKLARA MEZAR OLMAZDI...
İDRİS TÜM BUNLARI DÜŞÜNÜRKEN YAVAŞ YAVAŞ UYKUYA DALDI...
VE BATARKEN GÜNEŞ ARDINDAN TEPELERİN, GELDİ VEDA VAKTİ POLYANNA İDRİS'İN...
GUZZZ... KÜRT SORUNU YOK! GUZZZ... VANLILAR SARAYDA... GUZZZ!..
FIN! 2011